καὶ εἰς σέ·) Ἄγγελον τῆς Νίκης (νὰ τὰ γράφῃς εἰς χωριστὸν χαρτί, ὄχι μαζί μὲ τὴν ἐπιστολήν·) Κόρην τοῦ Ἰονίου (ἡ λύσις σου εἶνε ἡ ὀρθή·) Ἀγγελικὴν Ἰακ. (ναί, τὸ δέχομαι καὶ εἰς γραμματόσημα·) Μίαν Τρελλούλαν (ἔστειλα· εἰμπορεῖς νὰ στέλλῃς λύσεις εἰς ἀνοικτὸν φάκελον· ἡ Φωνὴ τῆς Πατρίδος εἶνε ἀγόρι·) Ζακυνθινάκι (μὰ δὲν ἐμπιστεύετο τὸν καπετάνιον διὰ τόσο μεγάλον μυστικόν· ἂν τοῦ ἔπαιρνε τὸ λαχεῖον αὐτός;) Ἀστέρα τῆς Δόξης· (ἔλαβα εὐχαριστῶ·) Κῦμα τοῦ Βοσπόρου (κάθε ὥρα εἶνε κατάλληλος· εἶμαι πάντοτε στὸ γραφεῖο·) Νικήτριαν· Κυανόλευκον (ἔστειλα·) Φοῖβην, Ἀθανάσιον Διάκον, κτλ.κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 27ην Αὐγούστου θὰπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συνέχεια τοῦ 152ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων Αὐγούστου—Νοεμβρίου.

Αἱ λύσεις γίνονται δεκταὶ μέχρι τῆς 18ης Ὀκτωβρίου. Ἀλλὰ καὶ πέραν τῆς προθεσμίας ταύτης, ἐφ' ὅσον δὲν θὰ ἔχουν ἀκόμη δημοσιευθῇ.

482. Δεξίγριφος

Μίαν πρόθεσιν ἐνώνω
Μὲ μπουκέτο ποῦ μυρίζει
Κ' ἕνα Κράτος φανερώνω
Ποῦ τὸν κόσμον φοβερίζει.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μεσσηνιακῆς Ἀκτῆς

483. Μεταγραμματισμός.

Εἶμαι ψάρι μικρὸ
Καὶ πολὺ σοῦ ἀρέσω.
Γάμ' ἂν κάμῃς τὸ Ρῶ,
Θὰ σὲ δέσω.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Λαβάρου τοῦ 21

484. Αἴνιγμα.

Ἂν καὶ λέξις εἶμαι μία,
Δύο πράγματα δηλῶ:
Πόλιν εἰς τὴν Θεσσαλία
Καὶ παιχνίδι παιδικό.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πανούργου Ὀδυσσέως

485. Τρίγωνον

* * * * * * * = Πέλαγος.
* * * * * * = Ἀρχαῖος ἀεροπόρος.
* * * * * = Διθάσκαλος τοῦ γένους.
* * * * = Ἀρχαῖος Θεός.
* * * = Νῆσος.
* * = Ἀντωνυμία,
* = Σύμφωνον.

Καὶ καθέτως τὰ ἴδια.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐνετικοῦ Λέοντος

486–490. Μαγικὸν Γράμμα.

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἑνὸς γράμματος ἑκάστης τῶν κάτθι λέξεων δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν, ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ, ἄλλαι τόσαι λέξεις.

ψόγος, Ἰούνιος, ἔδαφος, πόνος, Γάτος,

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μποσσουὲ

491. Ἀπροσδόκητον.

Διατί ὁ ἀδελφός μου Ἄνθιμος ὁμιλεῖ τὴν Κυριακήν;

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Φούλας

492. Ἀκροστιχὶς μετὰ Ποικίλης Ἀκροστιχίδος.

Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων, ἀποτελοῦν ποταμὸν τῆς Ρωσσίας· τὸ δὲ πρῶτον τῆς πρώτης, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης καὶ οὕτω καθεξῆς, πόλιν τῆς Γαλλίας.

1, Κράτος Εὐρωπαϊκόν. 2, Ὥρα τοῦ ἔτους. 3, Φυσιολογικὸν φαινόμενον. 4, Σημεῖον τοῦ ὁρίζοντος, 5, Μυθολογικὸν ὄν, θαλάσσιον.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἐνδόξου Κυανολεύκου

493. Φωνηεντόλιπον.

σκκς - κνς - δσκλς - σττ - ρθς

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ρωβύρου

494. Γρῖφος.

Ι	σῦς	τί;
πλα	πλα	

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Ἔνδοξον Σοῦλι

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματ. Ἀσκήσεων τῶν φύλλων 28 καὶ 29

340. Φυσικὴ (φῖ, συκῆ.)—341. Χρυσὸς (χρή, σός.)—342. Φακὴ-φώκη.—343. Ὁ λυχνος.

344.
Α
Σ Υ Σ
Φ Ω Λ Ε Α
Μ Υ Κ Ο Ν Ο Σ
Λ Ο Γ Ι Σ Τ Ι Κ Η

349. *Νοῦν ἤγεμόνα ποιοῦ* (Ἡ ἀνάγνωσις κατὰ στίχους ἐκ τῶν κάτω καὶ ἐκ δεξιῶν.)—346. *Σηκοτάκι* (ΣΗΚΩ, ΤΑΚΗ...)—347. ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ-ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ (Εὐήλιος, Ὕπνος, Ῥάθυμος, Ἰσάκις, Περίττός, ἸδιΑ, ΔοῦΝαι, Ἰπιος Σεβύσιμον.)—348. Μή μου τοὺς κύκλους τάραττε.—349 Μὴ *πᾶσι πίστευε.* (μ' ὑπ' ἄφ' ὑπ' εἰς τέ βέ.)

350. Σόλων (σόλ, ὤν.)—351. Πέριξ-πέρδιξ.—352. Παῦλος-αὐλός.—353. Ὁ κισσός, ἡ κίσσα.

354.
Α Σ Ν Σ
Ι Ο Ο Ο
Ν Φ Δ Λ
Α Α Ι Ε Ο Α Α Ι
Δ Ξ Ρ Υ Μ
Ο Ο Ι Η
Σ Σ Δ Ν

355. ΔΟΥΝΑΒΙΣ (Ὀβις, ὕδος, νοῦς, Ἀννίβας, βοῦς, ἴον, Σινᾶ.)—356-360. Διὰ τοῦ Θ: *θέρος, νόθος, πόθος, διάθλασις, λάθος.*—361. ΕΛΛΑΣ (Ἐλπίς, Λαμβάνω, Λεῖος, Ἄγγελος, Σταματῶ.)—362. Κλεπτῶν γὰρ ἡ νύξ, τῆς δ' ἀληθείας τὸ φῶς.—363. *Ἕξις δευτέρα φύσις* (ἓξ εἰς δεῦτε-ραφ εἰς υς.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ΙΕ—38]

ΜΕΓΑΣ ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ ΕΛΛΗΝΟΠΑΙΔΩΝ

Συμπράττων μετὰ τῆς «Ἐλευθερίας» τῆς Κύπρου σκοπεῖ· 1ον) Τὴν ἕνωσιν τῶν συνδρομητῶν τῆς «Διαπλάσεως», 2ον) Τὴν εὑρεῖαν διάδοσιν αὐτῆς. 3ον) Τὴν ψήφισιν τῶν ὡραιοτέρων ψευδονύμων κατὰ τὰ δημοψηφίσματα.

Συνδρομὴ μηνιαῖα λεπτὰ 15 τρίμηνος 40.—Διεύθυνσις Συνδέσμου: «*Ἕνα Χιωτάκη*» Χίος, ἢ πρὸς τὸν ὑπαρχηγὸν «*Ἐθνικὸν Ὄνειρον*». Γενικὸς ἀρχηγὸς «ΕΝΑ ΧΙΩΤΑΚΙ».

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ ΑΘΗΝΩΝ

Πρόεδρος καὶ γραμματεύς: *Ἐθνικὸν Ὄνειρον*», Ταμίας: *Ἥρως τοῦ 1913*, Σύμβουλοι: *Αἱματοβαμμένο Δαφνόκλαδο, Φωνὴ τῆς Πατρίδος, Φάων.*

Οἱ ἐν Ἀθήναις ἀπευθυντέον εἰς τὸν πρόεδρον «*Ἐθνικὸν Ὄνειρον*», Παλαιὸν Φάληρον.

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ

Ἄργους: *Ὀνειρευμένη Πατρίδα. Γυθείου*: Σ. Οἰκονομάκος, *Ἰθάκης*: *Πολύμητις Ὀδυσσεύς. Ἰωαννίνων*: *Πειρακτήριον, Καβάλλας*: *Νικητής, Καλαμῶν*: *Μεσσηνιακὴ Ἀκτή, Κερκύρας*: *Μικρὸς Κερκυραῖος, Κορίνθου*: Γ. Σκλιᾶς, *Κυπαρισσίας*: *Λήθη, Λαρίσσης*: *Δαφνοστεφὴς Βασιλεύς, Μεσσήνης*: *Ὡρίων, Ναυπλίου*: Ἀ. Παβέλλας, **Tulcea** (Ρουμανίας) Π. Τσακίρης, *Σύρου*: *Μπουσουέ, Τρικκάλων*: Κ. Παπαλεξίου, *Χαλκίδος*: *Γενναιόψυχος Στρατηλάτης, Χανίων*: Γ. Σταμαρέλλας.

Ἐὰν πραγματικῶς ἀγαπᾶτε τὴν «Διάπλασιν», *σπεύσατε ὅλοι* νὰ ἐγγραφῆτε μέλη!

[ΙΕ—39]

Εὐχαριστοῦσα συγχαίρω *Κερκυραῖε. Διάβολον* διὰ τὴν ὡραίαν ζωγραφικήν.—*Πίμπερνελ.*

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ

ὅσων αἱ λύσεις, ἀδιακρίτως φυλλαδίου, ἐλήφθησαν ἀπὸ 19—25 Αὐγούστου.

ΑΘΗΝΩΝ: Ἰφ. Ν. Κόκκίδης, Δρ. Ἰγγλέσης, Ἠλ. Α. Βοτέας, Ἰω. Πελεκάνος, Παν. Ὄρρος· Παν. Α. Σχίζας, Ἰω. Γ. Γκαρῶ, Ἰω. Π. Καράκαλος, Λ. Μ. Ἀρνιώτης, Σία Α. Πυλαρινοῦ, Γ. Ι. Γεραρῆς, Δημ. Θ. Κωνσταντινίδης, Θεοδ. Α. Κωστόπουλος, Εὐφροσύνη Γαϊτάνου, Κωνστ. Ι. Πιαλόγλου, Ἰω. Δ. Μάρκου, Κωνστ. Π. Μπάρδης, Ρωβῦρος, Λυκομήδης ὁ Σκύριος, Ἀγ. Ἀθ. Βραχιώτης, Ἀννίτσα Θ. Παππαθ., Θεόδ. Σ. Καραφίνας, Φαγγαριάτικη Ἀκτίνα, Πόθος τοῦ Κωνσταντίνου. Κ. Θ. Παπαθεοφίλου, Δέσπω Σ. Κασάπη, Εμμ. Σ. Μάστρας.

ΑΓΙΑΣ ΜΑΡΙΝΗΣ: Δημ. Ἐλασσώνας.

ΒΕΛΚΑΣ: Ἡρωΐς τῆς Λήμνου.

ΒΕΛΛΟΥ (Κορινθίας): Κων. Γ. Ραυτόπουλος.

ΒΟΛΟΥ: Νικήτρια Κυανόλευκος, Γεωρ. Λαμπρόπουλος, Γεωρ. Ἰ. Ἠλίας.

ΖΑΚΥΝΘΟΥ: Θεοχ. Δ. Ξανθός.

ΙΘΑΚΗΣ: Ἰω. Π. Ἀναγνωστάτος.

ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ: Γ. Δ. Δημος.

ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Σοφὸς τοῦ Μέλλοντος, Σωτ. Ὀβάλες.

ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΣ: Γεωρ. Γ. Λιβιεράτος, Ἀγγελική Π. Ἰακωβάτου.

ΚΗΦΙΣΣΙΑΣ: Εἰρήνη Χαλικιοπούλου.

ΛΑΥΡΕΙΟΥ: Ἀδριάνα Δελατόρα.

ΟΛΗΣΣΟΥ: Ἥρως τῶν Βαλκανίων.

ΠΑΤΡΩΝ: Σπ. Λ. Μάμος, Κωνστ. Ἀνδρ. Λόντος, Π. Λ. Ἀμάραντος, Π. Σ. Καράμαλης.

ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Ἀχιλ. Ι. Λεονταχανάκος, Δημ. Β. Κόκκινος, Δημ. Π. Μαστρογιῶργος, Γρ. Ἰ. Ἀρμυράντης, Σπ. Π. Σμυρνογιάννης, Ἰω. Π. Σμυρνογιάννης.

ΠΟΛΙΤΣΑΝΗΣ: Γ. Χ. Κητσάτης.

ΣΠΑΡΤΗΣ: Παν. Θ. Καλαμβόκης, Γ. Τσερώνης, Ν. Π. Κόκκινος.

ΣΠΕΤΣΩΝ: Γεωρ. Ν. Γεωργακόπουλος.

ΣΥΡΟΥ: Ἀγγελική Σ. Σίδερη.

ΤΗΝΟΥ: Μαρία Τζουανάκου.

ΤΡΙΚΚΑΛΩΝ: Γεωρ. Καλλιώρας, Θησεύς.

ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ: Νώτα Ἀρ. Δακοπούλου, Δημ. Δ. Μεταξᾶς, Ἑλλήσποντος, Δανάη Εὐαγ. Μενεξῆ.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Ὅλων τῶν ἀνωτέρω τὰ ὀνόματα ἐτέθησαν εἰς τὴν κληρωτίδα καὶ ἐκληρώθησαν οἱ ἑξῆς τρεῖς: ΓΕΩΡΓΙΟΣ Ι. ΓΕΡΑΡΗΣ ἐν Ἀθήναις, ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΣ ἐν Βόλῳ καὶ ΑΔΡΙΑΝΑ ΔΕΛΑΤΟΡΑ ἐν Λαυρείῳ, οἱ ὁποῖοι καὶ ἐνεγράφησαν διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ 1 Σεπτεμβρίου

ΤΟΜΟΙ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879-1893)

Τόμοι 9 (οἱ ἑξῆς: ***5, 7, 15, 17, 18, 19, 20, 21, 23***) πρὸς φρ. 1 ἕκαστος καὶ ταχυδρομικῶς φρ. 1.10, διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ 1,30 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τόμοι 10 οἱ ἑξῆς: ***1, 4, 8, 9, 11, 12, 14, 16, 22, 24)*** πρὸς φρ. 2,50 ἕκαστος.

(Οἱ Τόμοι τῆς Α' Περιόδου 2ος, 3ος, 6ος, 10ος, 13ος ἐξηντλήθησαν.)

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1894-1914)

Τόμοι 5: τῶν ἐτῶν 1894, 1895, 1896, 1897, 1898, ὧν ἕκαστος τιμᾶται: Ἄδετος φρ. 3—Χρυσόδ. φρ. 6. Διὰ τὰς ἐπαρχ. ἄδετος 3,50, χρυσ. 6,50 Διὰ τὸ ἐξωτερ. » 4.— » 7.—

Τόμοι 7: τῶν ἐτῶν 1899, 1900, 1901, 1902, 1903, 1904 καὶ 1905, ὧν ἕκαστος τιμᾶται ἐλεύθερος ταχ. τελῶν: Ἄδετος φρ. *7*—Χρυσόδετος φρ. *10*.

Τόμοι 9: τῶν ἐτῶν 1906 ἕως 1914, ὧν ἕκαστος τιμᾶται:

Ἄδετος φρ. *8*—Χρυσόδετος φρ. *10*.

Τύποις ΑΔΕΛΦΩΝ ΜΠΛΑΖΟΥΔΑΚΗ—Εὐριπίδου, 3 Ἀθῆναι.

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ	Ἐξωτερικοῦ
Ἐτησία . . . δρ. 8.—	Ἐτησία . . . φρ. 10.—
Ἑξάμηνος . . . » 4,50	Ἑξάμηνος . . » 5,50
Τρίμηνος . . . » 2,50	Τρίμηνος . . » 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων Ἐσωτερ. λ. 10, Ἐξωτερ. λ. 15

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 22ος *Ἐν Ἀθήναις, 5 Σεπτεμβρίου 1915* *Ἔτος 37ον.—Ἀριθ. 40*

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΜΕΤΑΝΑΣΤΗΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'. (Συνέχεια)

Οὕτω, μετὰ μακρὰς συζητήσεις, ἀπελπισίας κλάμματα, καὶ ἐπικλήσεις τῆς Παναγίας, ἡ χονδρὴ γυναῖκα συγκατετέθη τελοσπάντων νὰ ξεκινήσῃ.

Ὁ καπετάνιος, χάρις εἰς τὴν μικρὰν πυξίδα ποῦ εἶχεν εἰς τὴν ἀλυσίδα τοῦ ὡρολογίου του, ἔδειξε μίαν διεύθυνσιν πρὸς ἀνατολάς. Ἀπὸ ἐκεῖ εἶχαν μεγαλητέρας πιθανότητας νὰ συναντήσουν κανένα χωρίον ἢ τὴν γραμμὴν τοῦ σιδηροδρόμου.

Ὤ, ἐκείνη ἡ πεζοπορία! Ποτὲ ὁ Ραοὺλ δὲν ἐγέλασε τόσο εἰς τὴν ζωήν του! Κάθε τέταρτον τῆς ὥρας ἔπρεπε νὰ σταματοῦν, διὰ νὰ ξεκουράζεται ἡ καπετάνισσα, ἡ ὁποία ξεκινοῦσε πάλιν κυλινδουμένη, παραπαίουσα, ἀσθμαίνουσα καὶ ὑποβασταζομένη δεξιᾷ ὑπὸ τοῦ συζύγου της καὶ ἀριστερᾷ ὑπὸ τοῦ Ραοὺλ.

«Ἡ ἀπόπειρά του ἀπέτυχεν οἰκτρῶς ...» (Σελ. 318, στ., β.,)

Καὶ ὅσον ἐπροχώρει ἡ ἡμέρα, τόσον περισσότερον ὑπέφερεν ἡ δυστυχισμένη. Τὸ μεσημέρι, ὅταν ὁ ἥλιος ἐπυρπόλει κυριολεκτικῶς τὴν πεδιάδα, κατελήφθη ἀπὸ νέον παροξυσμόν. Ἔπειτα ἤρχισεν ἡ πεῖνα. Δὲν ἐπεινοῦσε μόνον ἡ Ζοζέφα, ἀλλὰ καὶ ὁ καπετάνιος, ὁ ὁποῖος εἰς μάτην ἠρεύνα εἰς ὅλα τὰ σημεῖα τοῦ ὁρίζοντος, ἐλπίζων νὰ διακρίνῃ κάπου τὴν λευκὴν ἢ κόκκινην σημαίαν, τὴν ὁποίαν ἀναρτοῦν εἰς τὰ μαγαζιὰ των οἱ παντοπῶλαι τοῦ Κάμπο.

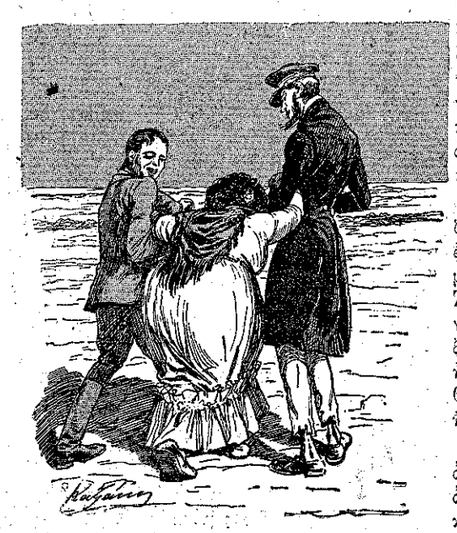

«Ἡ Ζοζέφα παραπαίουσα καὶ ὑποβασταζομένη...» (Σελ. 317, στ. α'.)

Ὁ Ραοὺλ ὅμως, μὲ ὅλην τὴν ζέστην, τὴν πεῖναν καὶ τὴν δίψαν, ἐξηκολούθει νὰ εἶνε εὔθυμος. Καὶ μόνον ἡ θέα τῶν συστροφῶν τῆς Ζοζέφας τὸν διεσκέδαζε μέχρι τοῦ νὰ τὰ λησμονῇ ὅλα. Ἄλλως τε ἤξευρεν, ὅτι αὐτὴ ἡ κατάστασις δὲν ἠμποροῦσε νὰ παραταθῇ. Κάπου θὰπαντοῦσαν μίαν ἐστάντσια ἢ ἕνα ράνχο...

Καὶ ἰδοὺ ἔξαφνα, ὁ καπετάνιος ἀφίνει κραυγὴν χαρᾶς, δείχνων ἀγέλην ζώων, διακρινομένην μακράν, ἐπὶ τῆς πεδιάδος. Ἡ ἀγέλη αὐτὴ ἐμαρτυροῦσεν, ὅτι ἐπλησίαζαν εἰς μέρος κατῳκημένον.

Ἡ Ζοζέφα ἀνεθάρρησεν ἀμέσως καὶ ἀγογγύστως πλέον ἐβάδισε μὲ τοὺς συντρόφους της πρὸς τὸ «ποτρέρο» (ποιμνιοστάσιον) ποῦ τῆς ἔδειχναν.

Ἡ μεγάλη ἀγέλη ὅπου ἔβοσκεν ἐκεῖ, ἦτο ἀπὸ βώδια καὶ ἄλογα. Οἴκημα ὅμως δὲν ἐφαίνετο πουθενά. Μόνον ὀπίσω ἀπὸ μίαν συστάδα δένδρων, ἀνεκάλυψαν ἕνα ἀνεμόμυλον καὶ μίαν δεξαμενὴν μὲ νερὸ διὰ τὸ πότισμα τῶν ζώων.

Δυστυχῶς, ἡ δεξαμενὴ εὑρίσκετο εἰς τὸ μέσον ἑνὸς ἀγροῦ περιφραγμένου μὲ συρματόπλεγμα, ἡ δὲ Ζοζέφα ἦτο ἀδύνατον νὰ τὸ ὑπερπηδήσῃ. Μόνον ὁ Ραοὺλ τὸ κατόρθωσεν εὐκόλως καὶ ἀφοῦ ἐκόρεσε τὴν δίψαν του, ἐζήτησε τὸ κασκέτον τοῦ καπετάνιου, τὸ ὁποῖον ἐπέστρεψε γεμᾶτον διὰ τοὺς συντρόφους του. Βεβαίως τὸ δοχεῖον δὲν ἦτο πολὺ καθαρόν, ἀλλ' οἱ διψασμένοι δὲν μικρολογοῦν..

Αὐτοσχέδιος γκῶσος.

Ὁ Ραοὺλ, βλέπων τὰ πέριξ του διεσπαρμένα ζῶα, συνέλαβε μίαν ἰδέαν μεγαλοφυᾶ: Παρετήρησεν, ὅτι πολλαὶ ἀπὸ τὰς ἀγελάδας ἐθηλάζοντο καὶ ἐσυλλογίσθη:

«Γάλα!... ἂν μποροῦσε κανεὶς νὰ πλησιάσῃ καὶ νὰλμέξῃ;»

Ἀλλ' ἤξευρεν, ὅτι τὰ ζῶα τοῦ Κάμπο εἶνε πολὺ ἄγρια. Οἱ γκῶσοι, ὅταν

θέλουν νὰ πομονώσουν ἕνα, εἴτε διὰ νὰ τὸ σφάξουν, εἴτε διὰ νὰ τὸ ζεύξουν, εἴτε διὰ νὰ τὸ ἁλμέξουν, εἶνε ὑποχρεωμένοι νὰ τὸ κυνηγήσουν ἔφιπποι καὶ νὰ τὸ συλλάβουν μὲ λ ά ζ ζ ο. Ὁ Ραοὺλ δὲν εἶχεν οὔτε ἄλογον, οὔτε λάζζο, οὔτε κἂν

«Ἡ Ζοζέφα ἥρπασε τὸ δοχεῖον μὲ λαιμαργίαν...»
(Σελ 318, στ., γ'.)

τὴν πεῖραν τοῦ χειρισμοῦ. Καὶ ὅμως ἐσκέπτετο νὰ συλλάβῃ μίαν ἀγελάδα.

Ἡ πεῖνα κάμνει τὸν ἄνθρωπον ἐφευρετικὸν καὶ πολυμήχανον. Ἐρευνῶν πέριξ τῆς δεξαμενῆς, ὁ Ραοὺλ ἐπέτυχε νἀνακαλύψῃ ἕνα σχοινί, τυλιγμένον εἰς τοὺς παραστάτας μιᾶς θύρας, διὰ τῆς ὁποίας συνεκοινώνουν δύο χωριστὰ π ο τ ρ έ ρ ο. Τὸ σχοινίον αὐτὸ ἐχρησίμευε βέβαια διὰ νὰ στερεώνῃ τὴν ξερχαβαλωμένην θύραν καὶ νὰ ἐμποδίζῃ τὰ ζῶα νὰ περνοῦν ἀπὸ τὸν ἕνα περίβολον εἰς τὸν ἄλλον.

Ὁ Ραοὺλ τὸ ἐξετύλιξε καὶ εἶδε μὲ χαράν, ὅτι ἦτο μακρὺ καὶ μαλακόν. Ἔκαμε μίαν θηλειὰν εἰς τὸ ἄκρον, τὸ ἐκουλούριασεν ὅπως τοῦ εἶχε δείξῃ ἄλλοτε ὁ Δὸν Κάρλος εἰς τὴν ἐ σ τ ά ν τ σ ι α, καὶ γενναίως, ὥρμησε πεζῇ νὰ κυνηγήσῃ τὰς ἀγελάδας. Ὁ καπετάνιος καὶ ἡ Ζοζέφα παρηκολούθουν περιέργως τὰ κινήματα τοῦ διαβολόπαιδου, μὴ ἐννοοῦντες τὸν σκοπόν του καὶ νομίζοντες ὅτι ἁπλῶς παίζει.

Ἐν τούτοις ὁ Ραοὺλ, μὲ τὸ λ ά ζ ζ ο εἰς τὸν ὦμον, ἐπλησίασε τὴν ἀγέλην, ὅσον στιγώτερα ἠμποροῦσε, διὰ νὰ μὴ τὴν τρομάξῃ. Αἱ ἀγελάδες, ἀραδιασμέναι ἡμικυκλικῶς, τὸν ἐκύτταζαν ἀνησύχως, ἑτοιμαζόμεναι νὰ τὸ βάλουν στὰ πόδια, μόλις ὑπερέβαινε τὴν ἀπόστασιν, τὴν ὁποίαν ἐθεώρουν ἀναγκαίαν διὰ τὴν ἀσφάλειάν των. Κι' ὁ Ραοὺλ ἐπροχώρει...

Ἔξαφνα ἐστάθη καὶ ἐνθυμούμενος πάντοτε τὰ καλὰ μαθήματα τοῦ Δὸν Κάρλου, ἐκράδασε τὸ ὀχοινί του καὶ μὲ ἀπότομον κίνημα, τὸ ἐσφενδόνισε. Τὸ σχοινὶ ἐτυλίχθη τυχαίως εἰς τὰ κέρατα μιᾶς ἀγελάδος, ἡ ὁποία ἀμέσως ἐτράπη εἰς φυγήν, π κρασύρουσα καὶ τὸν Ραοὺλ. Ὁ μικρὸς ὅμως δὲν ἐσκέφθη νὰ τρέξῃ καὶ αὐτὸς ἀντιθέτως, ὅπως τὸ κάμνουν οἱ γκῶσοι μὲ τἀλογά των, διὰ νὰ συγκρατηθῇ ἢ νὰ πέσῃ κάτω τὸ ζῶον. Ὅθεν ἡ ἀπόπειρά του ἀπέτυχεν οἰκτρῶς. Παρασυρθεὶς ἀπὸ τὴν φεύγουσαν ἀγελάδα, ἐξηπλώθη κατὰ γῆς. Μόνον ποῦ δὲν ἐσύρθη περισσότερον, διότι εὐτυχῶς τὸ σχοινὶ εἶχε σπάσῃ ἐπὶ τῶν κεράτων τῆς ἀγελάδος. Ἐσηκώθη κατασκονισμένος, κατακτυπημένος καὶ καταθυμωμένος; μὲ τὰ γέλια προπάντων τοῦ καπετάνιου καὶ τῆς Ζοζέφας.

Δὲν ἀπεθαρρύνθη ὅμως καί, κρατῶν ἀκόμη τὸ σπασμένον σχοινί, ἐσυλλογίζετο μὲ τί τρόπον θὰ ἠμποροῦσε νὰ ἐπιτύχῃ καλλίτερα.

Μετ' ὀλίγον τὸ ηὗρε.

Εἶχε παρατηρήσῃ, ὅτι ὅταν ὑπάρχῃ δένδρον εἰς τὸ ποτρέρο, τὰ ζῶα στέκονται πάντοτε ὑπὸ τὴν σκιάν του. Ἀλλ' εἰς μικρὰν ἀπόστασιν ἀπὸ τὸ μέρος ὅπου εὑρίσκετο. ὑπῆρχεν ἕνα δένδρον, ὑψηλὸν καὶ μεγαλοπρεπές. Ὁ Ραοὺλ ἔτρεξεν ὡς ἐκεῖ καὶ ἀνερριχήθη εἰς τοὺς πρώτους κλάδους, ὅπου ἐξηπλώθη ἀκίνητος.

Μετ' ὀλίγον αἱ ἀγελάδες, μὴ βλέπουσαι πλέον κανένα εἰς τὸν περίβολον, ἐπέστρεψαν εἰς τὴν θέσιν των ὑπὸ τὴν σκιὰν τοῦ δένδρου. Αὐτὸ ἐπερίμενε καὶ ὁ Ραοὺλ, ὁ ὁποῖος μὲ τὴν μεγαλειτέραν εὐκολίαν, ἔρριψεν ἀπὸ τὴν σκοπιάν του τὴν θηλειάν. Ἡ ἀγελάς, ἡ ὁποία συνελήφθη, ἠθέλησε νὰ φύγῃ τρέχουσα. Ἀλλὰ μόλις ἔκαμεν ὀλίγα βήματα, ἔπεσε κάτω. Διότι, αὐτὴν τὴν φοράν, φρονιμώτερος ὁ Ραοὺλ, εἶχε δέσῃ τὸ ἄλλην ἄκρην τοῦ σχοινίου του εἰς ἕνα δυνατὸν κλάδον τοῦ δένδρου. Φυσικὰ ἡ ἀγελὰς δὲν εἶχε τὴν δύναμιν νὰ τὸ ξερριζώσῃ καὶ νὰ τὸ παρασύρῃ, ὅπως ἡ πρώτη τὸν Ραοὺλ, παραδόξως δὲ αὐτὴν τὴν φορὰν δὲν ἐκόπη τὸ σχοινί, τὸ ὁποῖον μόνον εἰς ἕνα μέρος ἦτο ἐφθαρμένον.

Πρὶν προφθάσῃ τὸ ζῶον νὰ σηκωθῇ, ὁ Ραοὺλ εὑρέθη πλησίον του καὶ κατόρθωσε νὰ τοῦ δέσῃ τὰ πόδια σφικτά. Ἡ ἀγελὰς ἐμούγγριζε καὶ τὸ μοσχαράκι της τὴν ἐτριγύριζεν ἀνήσυχον. Τότε ὁ Ραοὺλ ἐστράφη πρὸς αὐτὸ καὶ γελῶν τὸ ἠρώτησε:

— Ἐπιτρέπεται;

Χωρίς, ἐννοεῖται, νὰ λάβῃ τὴν τόσον εὐγενῶς ζητηθεῖσαν ἄδειαν, ἤρχισε νἀλμέγῃ τὴν ἀγελάδα εἰς ἕνα παληὸ τενεκεδένιο δοχεῖον, τὸ ὁποῖον εἶχεν εὕρῃ πλησίον τῆς δεξαμενῆς. Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ καπετάνιος καὶ ἡ Ζοζέφα εἶχον πλησιάσῃ τὸν φράκτην καί, βλέποντες νὰ τρέχῃ τὸ ἀφρῶδες, παχὺ γάλα, δὲν ἐγελοῦσαν πλέον, ἀλλ' ἱκετευτικῶς ἐρωτοῦσαν τὸν Ραοὺλ:

— Θὰ μᾶς δώσῃς καὶ μᾶς λιγάκι, καλὸ παιδί;

Ὁ μικρὸς μας φίλος ἐδείχθη, ὅπως πάντοτε, γ α λ ά ν τ ε ς. Ἀφοῦ ἤπιεν ὅσον γάλα ἤθελεν, ἐγέμισε πάλιν τὸ δοχεῖον καὶ τὸ ἔφερεν εἰς τὴν Ζοζέφαν, ἡ ὁποία τὸ ἥρπασε μὲ λαιμαργίαν.

Ἡ ἐπιτυχία ἐνεθάρρυνε τὸν Ραοὺλ, ὁ ὁποῖος ἐσυλλογίζετο τώρα ἄλλον ἀθλον. Ἀφοῦ κατώρθωσεν ἤδη νὰ συλλάβῃ μίαν ἀγελάδα, διατὶ νὰ μὴ δοκιμάσῃ μὲ τὸν ἴδιον τρόπον νὰ συλλάβῃ καὶ ἕν ἄλογον;... Τοῦ ἐχριάζετο τόσον πολύ! Θἀφίνε τοὺς δυσκινήτους καὶ ὀχληροὺς συντρόφους του καὶ θὰ ἔτρεχε μόνος νὰ εὕρῃ τὸν Δὸν Κάρλον καὶ νὰ τῷ ἀναγγείλῃ, ὅτι τὸ λαχεῖον εὑρίσκετο εἰς τὴν τσέπην του.

Τί θρίαμβος!...

Ἀλλ' ὅταν ἤκουσαν αὐτὸ τὸ σχέδιον,

«Ὁ Ραοὺλ ἔτρεχε...»

οἱ ἄλλοι προσεπάθησαν νὰ τὸν ἀποτρέψουν.

— Ἔτσι θὰ μᾶς ἀφίσῃς ὁλομόναχους καὶ ἀβοήθητους μέσα 'ς αὐτὴ τὴν ἄγρια ἐρημιά; τῷ εἶπε θυμωμένος ὁ καπετάνιος.

— Μὰ γιὰ τὸ καλό σας, ἀπεκρίθη ὁ

Ραοὺλ. Ἂν καταφέρω νὰ πιάσω ἕν' ἄλογο, θὰ μπορέσω νὰ φθάσω γρήγορα σὲ κανένα χωριὸ καὶ νὰ στείλω ἀπὸ ἐκεῖ ἀμάξι νὰ σᾶς πάρῃ.

— Ναί, μάλιστα! ἐφώναξεν ἡ Ζοζέφα. Αὐτὰ εἶνε λόγια... Θὰ φύγῃς καὶ θὰ μᾶς ἀφίσῃς νὰ ψοφήσουμε ἐδῶ χάμω. Τώρα μάλιστα ποῦ χάλασε ὁ καιρὸς κ' ἑτοιμάζεται νὰ ἔλθῃ θύελλα...

Ὁ παμπέρος

Πραγματικῶς, ὁ καιρὸς εἶχε μεταβληθῇ ἀποτόμως. Ἡ ἀτμόσφαιρα ἔγεινε βαρεῖα, ἀποπνικτικὴ καὶ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἐφυσοῦσε ἄνεμος ὁλοένα ὁρμητικώτερος.

— Νὰ πάρ' ἡ ὀργή! ἐφώναξεν ὁ καπετάνιος· π α μ π έ ρ ο ς μᾶς ἀρριβάρει, καὶ χειρότερος ἀπὸ κεῖνον ποῦ μᾶς βρῆκε στὸν ποταμό.

Ὁ Ραοὺλ εἶχεν ἀκούσῃ συχνὰ νὰ ὁμιλοῦν διὰ τὸν φοβερὸν αὐτὸν ἄνεμον τῆς πάμπας, ὁ ὁποῖος ξερριζώνει δένδρα, ἀναρπάζει στέγας καὶ ἀνοίγει εἰς τὸ ἔδαφος ἀληθινὰ βάραθρα. Ὁ βλέπων τὴν πάμπαν πρὸ τῆς διελεύσεως τοῦ π α μ π έ ρ ο υ, δὲν τὴν ἀναγνωρίζει κατόπιν. Ὅπου ὑπῆρχεν ἕνα δένδρον, τώρα εἶνε ἕνα χάσμα· ὅπου ὑπῆρχεν ἕνα πράσινον λειβάδι, τώρα εἶνε ἕνας ἀμμόλοφος.

Μία τέτοια ἀναστάτωσις προητοιμάζετο. Αἱ ριπαὶ διεδέχοντο ἀλλήλας πυκνότεραι καὶ ἰσχυρότεραι. Μακρόθεν ἔφθανε κρότος ὑπόκωφος καὶ φοβερὸς ὡς βροντῆς. Ιτηνὰ καὶ τετράποδα ἔφευγαν καθ' ὅλας τὰ διευθύνσεις, μέσα εἰς νέφη κονιορτοῦ, ἐκβάλλοντα κραυγὰς τρόμου, ἐνῷ τὰ ἄλογα καὶ τὰ βώδια συνηθροίζοντο, συνεσωματοῦντο εἰς τὰ ποτρέρο, μὲ τὰ νῶτα ἐστραμμένα πρὸς τὸν ἄνεμον.

Ἡ προσέγγισις τῆς θυέλλης ἐστήριξε εἰς τὴν ἀπόφασίν του τὸν Ραοὺλ, ὁ ὁποῖος ἄλλο δὲν ἤθελε παρὰ νἀπομακρυνθῇ τὸ ταχύτερον ἀπὸ τὰ ἄξενα ἐκεῖνα μέρη. Ἀλλ' ὁ καπετάνιος τὸν ἅρπαξεν ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τοῦ ἐφώναξε:

— Ὄχι! δὲν θὰ σᾶφίσω νὰ φύγῃς! Μᾶς χρειάζεσαι!

— Καὶ μὲ τί δικαίωμα θὰ μ' ἐμποδίσετε σεῖς, ἂν θέλω ἐγὼ νὰ φύγω; ἐφώναξε καὶ ὁ Ραοὺλ μὲ θυμόν.

Ὁ καπετάνιος εἶχε μίαν ἐμπνευσιν:

— Δὲν σᾶφίνω, εἶπε, γιατὶ μοῦ χρωστᾶς χρήματα.

— Τί χρήματα; ἠρώτησεν ὁ Ραοὺλ, ἀγωνιζόμενος νἀπαλλαχθῇ ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ καπετάνιου· ἀπὸ τί μπορεῖ νὰ σᾶς χρωστῶ;

— Ἀπὸ τὰ ναῦλά σου! ἀπεκρίθη ὁ ἰδιοκτήτης τῆς «Ζοζέφας»· σὲ πῆρα στὸ καράβι μου γιὰ ὑπηρέτρια, ἀλλὰ ἐσὺ ἤσουν ἀγόρι, δηλαδὴ ἁπλοῦς ἐπιβάτης. Θὰ μοῦ πληρώσῃς λοιπὸν τὰ διπλᾶ γιατὶ μᾶς γέλασες· ἔπειτα ἔκλεψες καὶ τὸν Ἰνδό· σὲ εἴδαμε ποῦ τὸν ἔψαξες.

Ἡ ἀπαίτησις ἦτο τόσον παράλογος, ὥστε ὁ Ραοὺλ δὲν ἐσκέφθη κἂν νὰ τὴν συζητήσῃ. Νὰ τοῦ ζητοῦν τώρα ναῦλον διὰ ταξεῖδι μὲ πλοῖον, τὸ ὁποῖον ἀπὸ ἀνικανότητα τοῦ κυβερνήτου του, ἐβυθίσθη αὔτανδρον! Ἦτο σωστὴ τρέλλα... Ἀλλ' ἐπιθυμῶν πρὸ παντὸς νὰ φύγῃ τὸ γρηγορώτερον, ὁ Ραοὺλ ἐπὶ τέλους ἐδήλωσεν:

— Ἔστω! δέχομαι νὰ σὲ πληρώσω, ἀλλ' ἀφοῦ μὲ ἀφίσῃς... Πόσα σοῦ χρεωστῶ;

— Ἑκατὸ πιάστρα!

Ὁ καπετάνιος ἦτο βέβαιος, ὅτι ποτὲ τὸ παιδὶ δὲν θὰ ἠμποροῦσε νὰ πληρώσῃ ἕνα τόσο μεγάλον ποσόν. Ἀλλὰ πρὸς μεγάλην του ἔκπληξιν, εἶδε τὸν Ραοὺλ νὰ βγάζῃ τὴν περίφημον πέτσινην ζώνην του καὶ νὰ μετρᾷ χαρτονομίσματα διὰ νὰ τοῦ τὰ δώσῃ. Ἀλλὰ τὴν στιγμὴν ἀκριβῶς ἐκείνην, ὁ π α μ π έ ρ ο ς ἐφύσησε μὲ τόσην μανίαν, ὥστε κατέρριψε τὸν μικρὸν καὶ τὸν ἐκύλισε, μαζὺ μὲ τὸν καπετάτιον καὶ μὲ τὴν χονδρο-Ζοζέφαν. Συγχρόνως ἠκούσθη μία κραυγή:

— Ἡ ζώνη μου!

(Ἕπεται συνέχεια).

Ο ΑΝΕΜΟΣ

(Συνέχεια – ἴδε σελ. 311)

— «Προχθὲς ἦταν μὲ πανὶ στὴ θάλασσα, εἶπε ὁ ἄνεμος. Τότε τὸν ἔπιασε ἡ θάλασσα καὶ μὲ ὕβρισε ἐλεεινὰ καὶ μ' ἐξευτέλισε! Ὄχι, δὲν εἶνε οὔτε τρίχα καλύτερος ἀπὸ τοὺς ἄλλους».

— «Μά, ἂν ὅλοι εἶνε ἔτσι θυμωμένοι ἐναντίο σου, θὰ πῇ πῶς δὲν εἶσαι ἐν τάξει μὲ τὸν ἑαυτό σου», εἶπε ὁ ποντικός.

— «Ἄχ, Θεέ μου, Θεέ μου», ἐστέναξε ὁ ἄνεμος.

Καὶ ἐξακολούθησε νὰ στενάζῃ καὶ νὰ ὀδύρεται, ὥστε νὰ κάνῃ θλιβερὴ ἐντύπωσι.

— «Ἐμπιστεύσου σὲ μένα» εἶπε ὁ ποντικός. «Αὐτὸ πάντα θὰ σὲ ἀνακουφίσῃ. Ἐγὼ δὲν ἔχω σχέσι μὲ κανένα. Σὲ μένα δὲν ἔκαμες ποτὲ οὔτε καλὸ οὔτε κακό».

— «Εἶμαι τὸ πιὸ δυστυχισμένο πλάσμα τοῦ κόσμου», ἄρχισε ὁ ἄνεμος. «Ὅλοι μὲ περνοῦν γιὰ δυνατὸ ἀφέντη καὶ μὲ παρακαλοῦν πότε γιὰ τὸ ἕνα καὶ πότε γιὰ τὸ ἄλλο. Καὶ μ' ὅλα ταῦτα δὲν εἶμαι παρὰ ἕνας πτωχὸς ὑπηρέτης ποῦ ἐκτελεῖ τὶς διαταγὲς τοῦ ἀφέντη του, καὶ οὔτε τὸ δάχτυλό μου μπορῶ νὰ κουνήσω μὲ τὴ δική μου θέλησι.»

— «Μπᾶ, μπᾶ!» εἶπεν ὁ ποντικός. «Αὐτὸ ποτὲ δὲ θὰ τὸ φανταζόμουνα.»

— «Καὶ ἐν τούτοις αὐτὴ εἶνε ἡ καθαρὴ ἀλήθεια», ἀποκρίθηκε ὁ ἄνεμος. «Κάθε μέρα μ' ἐξευτελίζουν, γιατὶ ἐκτελῶ τὶς διαταγὲς τοῦ κυρίου μου.»

— «Καὶ ποιὸς εἶνε ὁ κύριός σου; ρώτησε ὁ ποντικός.

— «Κύριός μου εἶνε ὁ ἥλιος», εἶπε ὁ ἄνεμος. «Αὐτὸς εἶνε ὁ ἔνοχος γιὰ ὅλα τὰ κακὰ ποῦ κάνω, καὶ ἐγὼ τιμωροῦμαι.»

— «Γιὰ λέγε μου», εἶπε ὁ ποντικός.

— «Θὰ σοῦ διηγηθῶ σύντομα. Βλέπεις τώρα κάθομαι ἥσυχος καὶ δὲν πειράζω οὔτε τὴ γάτα.»

— «Ὡραῖα», εἶπε ὁ ποντικός. «Μὰ πρέπει νὰ σοῦ 'πῶ, πῶς ἂν ἔκανες σὲ κανένα κακό, θὰ προτιμοῦσα αὐτὸς νὰ εἶνε ἡ γάτα!»

— «Τώρα πρόκειται γιὰ τὸν ἑαυτό μου καὶ ὄχι γιὰ ὡραῖα ἢ ἄσχημα» εἶπε ὁ ἄνεμος. «Τίποτα δὲν μπορῶ νὰ κάμω μὲ δική μου θέλησι. Ἄκουσε: ὅταν ἀρχίζῃ ὁ ἥλιος νὰ λάμπῃ ἀπὸ ἐκεῖ, ἀπὸ τὴν ἀνατολή, ἐγὼ πρέπει στὴ στιγμὴ νὰ φύγω καὶ νὰ γίνω δυτικὸς ἄνεμος, εἴτε θέλω εἴτε μή».

— «Δὲν μπορῶ νὰ σὲ καταλάβω», εἶπε ὁ ποντικός.

— «Βέβαια», ἐξακολούθησε ὁ ἄνεμος. «Ὁ ἀέρας ποῦ ζεσταίνεται ἀπὸ τὸν ἥλιο, ἀνεβαίνει ψηλὰ... αὐτὸ κάνει πάντα ὁ ζεστὸς ἀέρας, γιατὶ εἶνε ἐλαφρότερος ἀπὸ τὸν ψυχρό».

— «Αὐτὸ μοῦ εἶνε ἀδιάφορο», εἶπε ὁ ποντικὸς δυσαρεστημένος, γιατὶ δὲ καταλάβαινε.

— «Μὰ γιὰ μένα δὲν εἶνε», εἶπε ὁ ἄνεμος. «Γιατὶ ἐκεῖ ποῦ προτύτερα ἦταν ἀέρας, γίνεται ἕνας κ ε ν ὸ ς χ ῶ ρ ο ς καὶ ἀμέσως φωνάζει: «Ψτ! ἄνεμε, ἔλα γρήγορα ἐδῶ μὲ φρεσκάδα». Κι' ἂν ἐγὼ εἶμαι ἥσυχα ξαπλωμένος, πρέπει νὰ τρέξω πρὸς τὰ ἐκεῖ καὶ ἂν εἶμαι ἀνατολικός, πρέπει ἀμέσως νὰ στρίψω καὶ νὰ γίνω δυτικός».

— «Ἄ!» εἶπε ὁ ποντικός, «ἔτσι εἶνε ἡ δουλειά. Δὲν ἔχεις παρὰ νὰ ὑπακούῃς.»

— «Πολὺ σωστά», εἶπε ὁ ἄνεμος. «Ποτὲ δὲν ξέρω, πρὶν λάβω διαταγή, ποῦ πρέπει νὰ πάω. Ἂν δὲν γίνεται πουθενὰ θερμότης, κάθομαι ξαπλωμένος ἐκεῖ μέσα, καὶ ἀκούω τὰ μαλλώματα ἀπὸ κείνους ποῦ μὲ χρειάζονται καὶ δὲν ξέρουν ποῦ μένω. Ὅταν ἔρχεται διαταγὴ ἀπὸ τὴν ἀνατολή, τρέχω ἐκεῖ ἀπὸ τὴ δύσι, καὶ στὸ δρόμο δὲν ἀκούω τίποτε ἄλλο παρὰ κατάρες, ἀπὸ ἐκείνους ποῦ μὲ περίμεναν ἀπὸ τὴν ἀνατολή».

— «Βέβαια, αὐτὸ δὲν εἶνε διασκεδαστικό», εἶπε ὁ ποντικός.

— «Εἶνε φοβερό», εἶπε μὲ παράπονο ὁ ἄνεμος. «Κύτταξε... ἂν ἔξαφνα καταιβῇ στὸ κεφάλι τοῦ ἥλιου νὰ φανῇ πουθενὰ καὶ εἶνε πολὺ καυστικός, τότε πρέπει νὰ τρέξω σὰν τρελλὸς γιὰ νὰ πάω ἐγκαίρως. Τότε γίνομαι ἀνεμοστρόβιλος καὶ ταξειδεύω πρὸς τὰ ἐκεῖ διὰ ξηρᾶς καὶ θαλάσσης. Τὰ δένδρα ξερριζώνονται, οἱ στέγες τῶν σπητιῶν γκρεμίζονται καὶ τὰ καράβια ναυαγοῦν· τότε οἱ ἄνθρωποι μὲ κατηγοροῦν φοβερά, πῶς εἶμαι πολὺ κακός, καὶ μὲ θεωροῦν ἔνοχο γιὰ κάθε δυστυχία. Καὶ μ' ὅλα ταῦτα, ἐγὼ δὲ φταίω σὲ τίποτα».

(Ἕπεται τὸ τέλος)

(Karl Ewald) *Μετάφρασις Δ. Ζ.*

Η ΚΑΣΣΕΤΙΝΑ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Κ'. (Συνέχεια)

Ὁ «Ρ» εἶδεν ἀμέσως ὅτι τὸ στρατήγημά του ἀπέτυχε καὶ ἔκαμεν, ὅπως λέγουν, τὴν ἀνάγκην φιλοτιμίαν.

— Σᾶς ζητῶ συγγνώμην, εἶπε μὲ εἰλικρινὲς ὕφος, διὰ τὴν ἐνόχλησιν ποῦ σᾶς δίδω. Δὲν ἠμποροῦσε ὅμως νὰ ὑποθέσω, ὅτι ὕστερα ἀπὸ τόσα χρόνια...

— Δυστυχισμένε!.. ἐψιθύρισεν ὁ μαρκήσιος, τοῦ ὁποίου ἡ συγκίνησις ἦτο μεγάλη. Ἔλθε!.. Αὐτὴν τὴν φορὰν θὰ φανῶ ἀμείλικτος, ἀπηνής!.. Ἡ δικαιοσύνη ἂς κάμῃ τὸ ἔργον της. Δὲν ὑπάρχει πλέον τίποτε κοινὸν μεταξὺ σοῦ καὶ ἐμοῦ. Τίποτε πλέον!..

Ἐπειδὴ αὐτὰ ἐλέχθησαν γαλλιστί, ὁ ἀστυνόμος δὲν ἐνόησε λέξιν. Νομίσας δὲ ὅτι ὁ μαρκήσιος ἀνεγνώρισε πραγματικῶς τὸν προστατευόμενόν του, εἶπεν εὐγενῶς:

— Μοῦ ἀρκεῖ, κύριε. Ἀφοῦ ἀναγνωρίζετε τὸν νέον, ἡ ἀντιπαράστασις ἐτελείωσε. Θὰ διατάξω τὴν ἄμεσον ἀπελευθέρωσιν τοῦ κ. Ζιλλάρ, προσέθεσεν ὑποκλινόμενος πρὸ τοῦ «Ρ». Ἐλπίζω ἀκόμη, ὅτι θὰ συγχωρήσετε τὸ λάθος, ἐπειδὴ σήμερα τὸ πρωὶ μᾶς ἐδόθησαν πολὺ αὐστηραὶ διαταγαί. Λυποῦμαι πολὺ δι' ὅ,τι συνέβη, ἀλλά...

— Ἔχετε λάθος, κύριε! τὸν διέκοψεν ἔξαφνα ὁ μαρκήσιος μὲ σβυσμένην φωνήν, κυττάζων λοξὰ τὸν υἱόν του. Ὁ νέος ποῦ βλέπετε, συνελήφθη καλῶς. Δὲν εἶνε ὁ Μωρὶς Ζιλλάρ. Εἶνε ἕνας κλέπτης, ἕνας ἀλήτης, ἕνας κακοῦργος!...

— Δὲν εἶνε ὁ Μωρὶς Ζιλλάρ; ἀνέκραξεν ἔκπληκτος ὁ ἀστυνόμος. Καὶ ὅμως τὸν γνωρίζετε... μοῦ ἐφάνη ὅτι...

— Τὸν γνωρίζω, ναί! ἀπεκρίθη ὁ μαρκήσιος, κλίνων τὴν κεφαλήν. Βεβαιῶ ὅμως ἐπὶ λόγῳ τιμῆς, ὅτι δὲν εἶνε ὁ Μωρὶς Ζιλλάρ!

— Τότε λοιπόν, λάβετε τὴν καλωσύνην νὰ μᾶς πῆτε ποῖος εἶνε, ὑπέλαβεν ὁ ἀστυνόμος.

— Μάλιστα, θὰ σᾶς τὸ πῶ! ἀπεκρίθη ὁ μαρκήσιος εἰς τὸ ὕψιστον τῆς συγκινήσεως. Εἶνε... αὐτὸς εἶνε... ὁ υἱός μου!

— Ὁ υἱός σας! εἶνε δυνατόν; ἐψέλλισεν ὁ ἀστυνόμος.

— Θὰ ἠκούσατε βέβαια νὰ ὁμιλοῦν, ὑπέλαβεν ὁ μαρκήσιος, διὰ κάποιον κλέπτην, ὀνομαζόμενον «Ρ»...

— Μάλιστα... εἶνε ἀνακατευμένος εἰς τὴν ὑπόθεσιν τοῦ Χαϊφήλδ...

— Ἀκριβῶς! Λοιπόν, ὁ «Ρ» εἶνε ἐμπρός σας! Δὲν εἶχα δίκηο νὰ σᾶς πῶ, ὅτι καλῶς συνελήφθη; Καὶ ὁ ἄθλιος αὐτὸς εἶνε υἱός μου. Ἀλλ' ἀπεφάσισα νὰ κλείσω πλέον τὴν καρδιά μου εἰς τὸν οἶκτον. Ἡ ὥρα τῆς τιμωρίας ἦλθεν. Ἂς τὴν ὑποστῇ!

Ὁ «Ρ» δὲν ἔκαμε τὸ παραμικρὸν κίνημα ὅσην ὥραν ὡμιλοῦσεν ὁ μαρκήσιος. Μόνον ἅμα ἤκουσε τὴν λέξιν «τιμωρία», ἀνατρίχιασε καὶ τὸ βλέμμα του ἀνεζήτησε ἱκετευτικὸν τὸ βλέμμα τοῦ μαρκησίου.

Ἀλλ' ὁ μαρκήσιος ἀπέστρεψε τὸ πρόσωπον καὶ ἐξερχόμενος ἀποτόμως, διὰ νὰ μὴν ἰδοῦν τὰ δάκρυά του, προσέθεσεν ὡς νὰ ὡμίλει καθ' ἑαυτόν:

«— Ἂς τιμωρηθῇ πρῶτα καὶ κατόπι... κατόπι βλέπομε!..»

Μετὰ τοῦτο ὁ «Ρ» ὡδηγήθη εἰς τὴν φυλακήν του. Τότε ὁ μαρκήσιος Δερινὺ εἰσῆλθε πάλιν εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ ἀστυνόμου, ὡμίλησεν ἀκόμη ὀλίγον μαζί του καὶ δὲν ἔφυγεν ἀπὸ τὴν ἀστυνομίαν, παρ' ἀφοῦ τῷ ἀπέσπασε τὴν ὑπόσχεσιν, ὅτι θὰ μετεχειρίζετο τὸν κλέπτην μὲ ὅσο τὸ δυνατὸν ὀλιγωτέραν αὐστηρότητα.

Ἀλλ' αἱ δοκιμασίαι τοῦ ἀτυχοῦς μαρκησίου δὲν τελειώνουν ἕως ἐδῶ. Τὸν περιμένουν καὶ ἄλλαι, ἀκόμη φοβερώτεραι...

* * *

Εἰς τὴν βάρκαν, ἡ ὁποία τὸν ἔφερε πρὸς τὸ ἄγνωστον,—πρὸς τὴν τιμωρίαν, ὅπως εἶχεν εἰπῇ ὁ Σκυλοκέφαλος,—ὁ Μωρὶς Ζιλλάρ, ἀποφασισμένος νὰ τολμήσῃ τὰ πάντα διὰ νὰ σώσῃ τὴν ζωήν του, ἐπερίμενε τὴν κατάλληλον στιγμὴν διὰ νὰ ἐκτελέσῃ κάποιον σχέδιον, τὸ ὁποῖον εἶχε συλλάβῃ ἀμέσως ὁ γόνιμος νοῦς του.

Ἡ προσποιητή του ἐγκαρτέρησις ἔκαμε τοὺς δημίους του νὰ τὸν προσέχουν ὀλιγώτερον. Ἐξ ἄλλου, εὐτυχῶς δι' αὐτόν, ὁ Σκυλοκέφαλος καὶ ὁ Ράλφ ἐξηκολούθησαν τὴν φιλονικείαν των καὶ μέσα εἰς τὴν βάρκαν.

Ἀλλ' ὀλίγον κατ' ὀλίγον, ἡ φιλονικεία αὐτὴ ἐξετραχύνετο. Οἱ ἀντίπαλοι ἀντήλλασσον τὰς χειροτέρας ὕβρεις καὶ ἠπειλοῦντο ἀμοιβαίως νὰ ρετάξῃ ὁ ἕνας τὸν ἄλλον ἀπὸ τὴν βάρκαν.

Ὁ Σκυλοκέφαλος ἐγρύλλιζε κυριολεκτικῶς καὶ κάθε φορὰν ποῦ ἐξεστόμιζε μίαν ὕβριν, ὁ γρόνθος του ἔπιπτε βαρὺς εἰς τὴν κουπαστὴν τῆς βάρκας, ἡ ὁποία ἔτρεμεν ὅλη, ὡς νὰ τὴν ἐκτυποῦσε σφυρί. Ἐξ ἄλλου ὁ Ράλφ, μανιώδης ἀπὸ θυμόν, ἐσήκωνε κάθε στιγμὴν τὸ κουπί του, ὡς διὰ νὰ τὸ καταφέρῃ εἰς τὸ κεφάλι τοῦ Σίμωνος καὶ ἔσχιζε τὸν ἀέρα μὲ βραχνὰ μουγγρητά.

Ἦτο πλέον ἡμέρα, ὅταν ἡ βάρκα ἔφθασεν εἰς τὸ ἄκρον τοῦ καθαυτὸ λιμένος. Εἰς τὸ μέρος αὐτό, ὁ Τάμεσις εἶνε πλατύς, ἀλλὰ καὶ κυριολεκτικῶς σκεπασμένος ἀπὸ ἕνα πλῆθος λέμβων, μικρῶν πλοίων παντὸς εἴδους, ἀκόμη δὲ καὶ μεγαλητέρων.

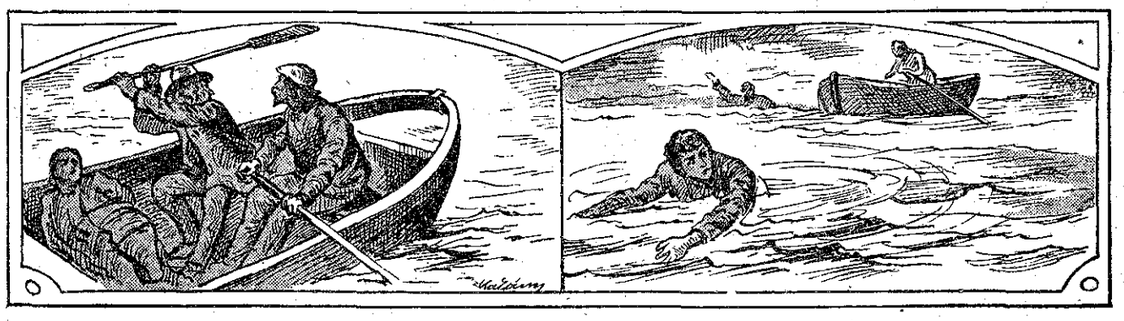

Ἁλιευτικά, θαλαμηγά, μεταγωγικά, φορτηγά, σχηματίζουν ἐκεῖ ὁλόκληρον δάσος ἀπὸ κατάρτια, πανιὰ καὶ σχοινιά, ἐκτεινόμενα ὅσον φθάνει τὸ μάτι.

— Προσοχή, παιδιά! φωνάζει ὁ Σκυλοκέφαλος. Τὸ νοῦ σας μὴ συγκρουσθοῦμε!

Ἀλλ' ἔξαφνα ὁ Μωρὶς Ζιλλάρ, τὸν ὁποῖον κανεὶς πλέον δὲν ἐπρόσεχε, κατορθώσας νὰπαλλαχθῇ ἀπὸ τὰ δεσμὰ τῶν χειρῶν, ἔδωσεν εἰς τὴν βάρκαν μίαν ἰσχυρὰν ταλάντευσιν καὶ σκύψας ἀπὸ τὴν κουπαστήν, τὴν ἔκαμε νὰ νατραπῇ.

Ὁ Σίμων καὶ οἱ σύντροφοί του ἀφῆκαν κραυγὰς λύσσης καί, μέσα εἰς μίαν μεγάλην δίνην, ἤρχισε καθένας νὰ κολυμβᾷ, διὰ νὰ φθάσῃ εἰς τὸ πλησιέστερον σκάφος.

Ὁ Μωρὶς Ζελλάρ ἦτο, καθὼς γνωρίζομεν, πρώτης δυνάμεως κολυμβητής· διὰ τοῦτο δὲν ἐδυσκολεύθη πολὺ νὰ φθάσῃ μίαν μικρὰν βάρκαν εὑρισκομένην ἐκεῖ πλησίον· ἀλλὰ τὴν στιγμὴν ποῦ ἅπλωνε τὸ χέρι του διὰ νὰ πιασθῇ, ἠσθάνθη νὰ τὸν τραβοῦν δυνατὰ ἀπὸ τὸ πόδι καὶ ἠναγκάσθη νὰ κάμῃ δευτέραν βουτιάν.

(Ἕπεται συνέχεια) Π. ΠΥΡΓΩΤΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η ΜΕΛΑΓΧΟΛΙΑ ΤΟΥ ΦΘΙΝΟΠΩΡΟΥ

Ἀγαπητοί μου,

ΑΤΑ τὸ Ἡμερολόγιον, τὸ Φθινόπωρον ἀρχίζει, νομίζω, εἰς τὰς 8 Σεπτεμβρίου.

Ἀλλὰ συνήθως σπεύδει νὰ ἐμφανισθῇ ἐνωρίτερα. Φέτος, παραδείγματος χάριν, εἰς τὰς Ἀθήνας, ἔχομεν σωστὸν Φθινόπωρον ἀπὸ τὰ μέσα τοῦ Αὐγούστου. Ἡ δὲ πρώτη Σεπτεμβρίου, καθ' ἣν σᾶς γράφω, ἀνέτειλεν ἐντελῶς φθινοπωρινή, μὲ στακτερὰ καὶ μολυβδόχροα σύννεφα, ποῦ σκεπάζουν καὶ ἀποκαλύπτουν διαδοχικῶς ἕνα ὠχρὸν ἥλιον, καὶ μὲ ριπὰς ὑποψύχρου ἀνέμου, φθάνοντος ἀπὸ μέρη ὅπου θὰ ἔβρεξε πολύ... Δέκα στόματα ἀκούω γύρω μου νὰ ψιθυρίζουν ἢ καὶ νὰ φωνάζουν:

— Φθινόπωρο! τί μελαγχολία!..

Μελαγχολία, ἀλήθεια... Ὅλα μοῦ φαίνονται σὰν λυπημένα. Ἀπὸ τὸν ἥλιον, ποῦ ὅταν τὸν ἀφίνουν τὰ σύννεφα, στέλλει δειλὰ-δειλὰ κάτι ἀκτῖνες ξεθωριασμένες,—λὲς καὶ ξέβαψε τὸ χρυσάφι των ἀπὸ τὴν βροχήν,—ἕως τὸν σκουπιδᾶν ποῦ κτυπᾷ ἀνόρεκτα τὸ κουδουνί του καὶ τὸ κάμνει νὰ φίνῃ ἤχους βραχνοὺς καὶ πενθίμους. Κι' αὐτὸ ἀκόμη τὸ καναρίνι ποῦ κάθε πρωὶ χαιρετᾷ τὸ φῶς μὲ τοὺς γλυκυτέρους τερετισμούς, σήμερα, ἐμπρὸς εἰς τὸν στακτερὸν οὐρανόν, βγάζει ὑπόκωφα κελαδηματάκια, ποῦ μοιάζουν μὲ παράπονα. Σὰ νὰ λέγῃ καὶ αὐτό:

— Φθινόπωρο! τί μελαγχολία!..

Ἀλλ' ἡ μελαγχολία αὐτὴ εἶνε ἀράγε πραγματική, ἢ μήπως τὴν βλέπω διὰ τῆς φαντασίας καὶ τῆς ὑποβολῆς;... Πολὺ φοβοῦμαι ὅτι συμβαίνει τὸ δεύτερον. Δὲν ὑπάρχει κανένας λόγος νὰ μελαγχολῶμεν, ὅταν ἔρχεται τὸ φθινόπωρον. Ἀπεναντίας μάλιστα, ὑπάρχει λόγος νὰ χαιρώμεθα, διότι ἡ μία ἐποχὴ διαδέχεται τὴν ἄλλην, διότι τελειώνει ἡ ζέστη καὶ ἀρχίζει ἡ δροσιά, καὶ διότι ἀκόμη θαφίσωμεν τὴν ἐξοχὴν καὶ τὴν ἀργίαν, ποῦ τὴν ἐβαρύνθημεν τόσον καιρόν, καὶ θὰ ἐπιστρέψωμεν εἰς τὴν πόλιν καὶ εἰς τὸ σχολεῖον ποῦ τὸ ἐπεθυμήσαμεν....

Σήμερα, πραγματικῶς, τὸ Φθινόπωρον μὲ κάμνει κάποτε μελαγχολικόν. Ἐνθυμοῦμαι ὅμως, ὅτι ὅταν ἤμουν παιδί, τίποτε δὲν μ' ἐχαροποιοῦσε περισσότερον ἀπὸ τὰ πρῶτα σύννεφα καὶ τὰς πρώτας βροχάς. Ἔτρεχα σὰν τρελλὸς στὸ περιβολάκι μας διὰ νὰ βραχῶ καὶ νὰ ἰδῶ ἔπειτα τὰς σταγόνας τῆς βροχῆς νὰ λάμπουν ὑπὸ τὸν ἥλιον σὰν διαμάντια, κρεμασμέναι εἰς τοὺς λεπτοὺς κλώνους τῆς κληματαριᾶς καὶ εἰς τὰς ἄκρας τῶν φύλλων. Καὶ ἀργότερα πάλιν, ὅταν ἀπὸ τὸ ὑγρὸν μαῦρον χῶμα, ἐξεφύτρωναν τὰ πρῶτα τρυφερὰ φυλλαράκια τῶν σπόρων, ποῦ τόσον καιρὸν ἐπερίμεναν αὐτὴν τὴν βροχὴν διὰ νὰ βλαστήσουν, ἐγὼ εἶχα πανηγύρι. Ἀλλὰ καὶ ὅταν ἐδυνάμωνεν ὁ ἀέρας, ἡ βροχὴ τὸ ψῦχος, καὶ δὲν ἠμποροῦσα πλέον νὰ τρέχω ἔξω, ἐνθυμοῦμαι πολὺ καλά, ὅτι μὲ τὴν μεγαλητέραν ἀγαλλίασιν ἐκύτταζα ἀπὸ τὰ τζάμια τὸ φθινοπωρινὸν τοπίον, τρώγων τὰ πρῶτα ζεστὰ κάστανα καὶ αἰσθανόμενος ὅλον τὸ θάλπος καὶ τὴν ἀσφάλειαν τῆς στέγης, τῆς κόμαρας, τοῦ σπιτιοῦ, τῆς φωλιᾶς...

Ἔτσι ὑποθέτω, ὅτι θὰ χαίρεσθε καὶ σεῖς τώρα ποῦ ἦλθε τὸ Φθινόπωρον. Αὐτὸ εἶνε τὸ φυσικόν, τὸ ὑγιές, τὸ ὡραῖον. Ἡ μελαγχολία εἰς τὴν ἡλικίαν σας εἶνε κάτι ἀφύσικον, ἀταίριαστον, ἄσχημον. Καὶ ἂν μερικοὶ καὶ μερικαὶ τὴν αἰσθάνεσθε, εἶνε διότι σᾶς ἔκαμαν νά... μεγαλώσετε πρόωρως—διὰ νὰ μὴ 'πῶ νὰ γεράσετε,—τὰ πεζὰ ἢ ἔμμετρα ποιήματα ποῦ ἐδιαβάσατε διὰ τὸ Φθινόπωρον. Αὐτὴ ἡ «πνευματικὴ καλλιέργεια» σᾶς ἔκαμε νὰ βλέπετε τὸ Φθινόπωρον μὲ τὰ μάτια, ὄχι τὰ ἰδικά σας, ἀλλὰ τῶν ποιητῶν, ποῦ θεωροῦν καθῆκον των νὰ τὸ παριστάνουν μελαγχολικὸν καὶ πένθιμον. Ἔτσι ὅλα τὰ φθινοπωρινὰ πράγματα τὰ βλέπετε μαῦρα, ὄχι διότι εἶνε τῳόντι τέτοια, ἀλλὰ διότι ἐνεργεῖ ἡ φαντασία καὶ ἡ ὑποβολή. Ἐπάνω-κάτω ὅπως τὸ παθαίνομεν καὶ ἡμεῖς οἱ μεγαλήτεροι. Ἀλλὰ μὴ πιστεύετε πολὺ τοὺς ποιητὰς καὶ μὴν ἀφίνεσθε νὰ σᾶς παρασύρουν! Τὸ Φθινόπωρον εἶνε χαρούμενον καὶ εὐτυχισμένον. Μᾶς φέρει ἕνα σωρὸ ὡραῖα πράγματα, ὅπως ἄλλως τε κάθε ἐποχή. Καὶ ἀξίζει νὰ τὸ δεχώμεθα μὲ χαράν...

Σᾶς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Οἱ Φακίραι τῶν Ἰνδιῶν

Ὁ Φακίρης αὐτὸς ἐκράτησε τὰ χέρια του εἰς αὐτὴν τὴν θέσιν, δέκα ὁλόκληρα χρόνια. Εἰς αὐτὸ τὸ διάστημα ἔπαθεν ἀπὸ ἀγκύλωσιν, ὥστε καὶ ἂν θέλῃ, δὲν εἰμπορεῖ πλέον νὰ τὰ ἐκτείνῃ. Οἱ συνάδελφοί του εἶνε ὑποχρεωμένοι νὰ τὸν ταΐζουν σὰν μωρό, διότι δὲν εἰμπορεῖ νὰ κάμῃ τὸ ἐλάχιστον κίνημα. Καὶ νομίζει, ὅτι μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον κατέκτησε τὸν Παράδεισον.

Μύρα ἀκροβάλις

Μὲ μεγάλην ὑπομονὴν καὶ μὲ πολλὰ τεχνάσματα, ἕνας Ἄγγλος κατώρθωσε νὰ γυμνάσῃ μίαν μεγάλην μύγαν νὰ κάμνῃ παιγνίδια ὡς ἀκροβάτης ἱπποδρομίου. Μεταξὺ τῶν ἄλλων, περιστρέφει μὲ τὰ πόδια της μίαν σραΐραν ἀπὸ ψύχαν ψωμιοῦ, ἐξηπλωμένη μὲ τὴν ράχιν, ὅπως τὴν βλέπετε εἰς τὴν ἀπέναντι εἰκόνα.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΘΗΤΕ τομους τῆς Διαπλάσεως καὶ τῆς Βιβλιοθήκης διὰ νὰ περνᾶτε ὡραῖα τὰς ὥρας σας.

Ἑβδομαδιαῖοι Διαγωνισμοί

α') Παίγνιον

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Αἱματωμένο Ξίφος

ΤΕΡ	ΡΗ	ΤΩ	ΤΕΡ
Ω	ΠΗ	ΡΑ	Ε
ΚΛΕΙ	ΧΟ	ΨΙ	ΕΥ

Νὰ συναρμολογηθοῦν αἱ συλλαβαὶ αὐταὶ ὥστε νὰ ποτελεσθοῦν τὰ ὀνόματα τεσσάρων Μουσῶν.

β') Ἥρως

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἥρωος τοῦ 1913

Νὰ ναγνωσθῇ ὀρθῶς τὸ κάτωθι ρητόν.

Δοκοὶ δὲ μὴ Καρχηδὼν ἆ μὴ εἰ ναί.

γ') Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

Ἐστάλη ἀπὸ τὸν Φρεάντλην

Mutuellement nous des aidons la plus charge sera malheurs legère.

Νὰ συναρμολογηθοῦν καταλλήλως αἱ λέξεις αὗται ὥστε νὰ ποτελεσθῇ ἓν ρητόν.

Δήλωσις: Αἱ λύσεις—ὁσωνδήποτε ζητημάτων τοῦ αὐτοῦ φυλλαδίου,—συνοδεύονται ἀπαραιτήτως ὑπὸ ἑνὸς μόνον δεκαλέπτου καθαροῦ γραμματοσήμου.

Λύσεις τοῦ 38ου φύλλου

α') Εἰς τὴν χαίτην τοῦ ἀλόγου, εἰς τὸ μέσον ἀκριβῶς, σχηματίζεται τὸ κεφαλάκι τοῦ ἱππέως ἐν κατατομῇ.

β') Ἵππος, μάμμη, υἱός, ἐξάδελφος, ἀνεψιός, θεῖος,—γ') Ἄριστα (πΑΡΗ, ΣΤΑθη...)

δ') ESTRADE
SQUARE
TULLE
RALE
ARE
DE
E

Ἴδε τὸν Ὁδηγὸν τοῦ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομητοῦ, Κεφ. Β'

Η ΚΟΥΜΠΑΡΑ

Μιὰ μικρούλα, κρατῶντας στὰ χεράκια της μιὰ καταπόκκινη γατίτσα, ποῦ τῆς εἶχε βάλει τὸ μαντύλι της γιὰ ... φόρεμα:
—«Ξέρεις,εἶπε στὴ φίλη της ποῦ τὴν κύταζε χάσκοντας, νὰ παίξουμε τῆς κουμπάρες; Ἐγώ, λέει, θὰ ἔρθω νὰ σοῦ κάνω τὴν ἐπίσκεψι μαζὺ μὲ τὸ παιδί μου. Καὶ ἐνῷ θὰ τὸ χαϊδεύω, θὰ σὲ ρωτήσω ἂν σοῦ ἀρέσῃ.
Καὶ σὺ θὰ μοῦ πῇς:
— Μπά-α-α-α... ἔχει μουστάκια ;!
Κι' ἐγώ, λέει, θὰ σοῦ πῶ πῶς τἄχει ἀπὸ μικρό, γιατὶ τάχα, πρέπει νἆνε μεγάλος κανεὶς γιὰ νἄχῃ μουστάκια; Τότε θὰ μ' ἐρωτήσῃς:
— Εἶνε τοὐλάχιστο καλὸ παιδί, ἢ μὴν ἔχει κι' αὐτὸ κακὰ ἐλαττώματα σὰν τὰ δικά μου τὰ παιδιά;
Ἐγὼ τότε θὰ χαϊδέψω πάλι τὸ καλό μου παιδάκι καὶ θὰ σοῦ ἀπαντήσω: «Ὄχι, κυρία Μ..... ἕνα μονάχα ἔχει..... κυνηγάει πογτικούς !.....».

Μαραμένο Γιοῦλι

ΣΚΗΝΑΙ ΤΟΥ ΔΡΟΜΟΥ

Εἰς τὴν ὁδὸν Πειραιῶς τὸ ἄλογο, ποῦ σέρνει τὸ κάρρο φορτωμένο, σταματάει. Γερὸ τὸ ἄλογο, ἀλλ' ἀπότομος ὁ ἀνήφορος καὶ παραφορτωμένο τὸ κάρρο κι' ὁ καροτσέρης ἄγριος. Σηκώνει τὸ καμτσίκι καὶ χτυπάει δυνατά.
— Ντέε, μωρέ!
Τὸ καϊμένο τὸ ἄλογο τεντώνει καλὰ τὰ λεπτὰ ποδαράκια του καὶ μὲ τὸ γερὸ του στῆθος δίνει μιὰ καὶ τραβάει ὅλο ἐκεῖνο τὸ βάρος.Προχωρεῖ λίγο, τὰ πόδια του λυγίζουν καὶ ὁ καροτσέρης βλέπει πῶς πάλι θὰ σταθῇ καὶ σηκώνει τὸ καμτσίκι ἀνάποδα καὶ τώρα χτυπάει μὲ τὸ ξύλο:
— Ντέ, μωρέεε!
Καὶ τὸ ἄλογο στέκεται, ἐνῶ ὁ ἄγριος καροτσέρης χτυπάει, χτυπάει. Σὲ κάθε χτύπημα, τὸ κακόμοιρο τὸ ζῶο τινάζει ψηλὰ τὸ κεφάλι του καὶ κλείνει λυπημένα τὰ μάτια τοῦ. Θέλει κι' αὐτὸ νὰ προχωρήσῃ, μὰ δὲν μπορεῖ....
Δὲν ἐστάθηκα περισσότερον νὰ ἰδῶ αὐτὴν τὴν ἀποτρόπαιη σκηνή.

Ἄγγελος τῆς Νίκης

ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ

«Πάρτε, παιδιά, νὰ πιῆτε μπούζι, νὰ δροσισθῆτε!»

Εἶνε ἀδύνατον νὰ φαντασθῆτε, πόσον αὐτὴ ἡ φωνὴ μ' ἐνθουσιάζει· μὲ βεβαιώνει πῶς ἦλθε τὸ καλοκαῖρι, ἡ τόσο ἀγαπημένη μου ἐποχή. Ἡ ἀλήθεια εἶνε, ὅτι κάθε ἐποχὴ ἔχει τὴ χάρι της, καὶ γιὰ κάθε ἐποχὴ... τὰ ἴδια λέγω.
Ἂς εἶνε ὅμως· τὸ καλοκαῖρι μ' ἀρέσει πιὸ πολύ. Μὲ τὸν καθαρό του οὐρανό, μὲ τοὺς πρωϊνοὺς περιπάτους, μὲ τὰς ὡραίας ἐκδρομάς, μὲ τὰ παιγνίδια στὴν ἀκρογιαλιὰ μὲ τὲς φίλες μου, ποῦ μόνον τὸ καλοκαῖρι συναντῶ 'στὴν ἐξοχή, μὲ κάμνει νὰ τὸ ὑπεραγαπῶ καὶ νὰ λυποῦμαι τόσο πολύ, ὅταν ἀκούω μιὰν ἄλλη φωνὴ ποῦ ἔρχεται νὰ μοῦ δείξῃ, πῶς ἡ ὡραία αὐτὴ ἐποχή, μᾶς ἐγκαταλείπει:
«**Κάστανα ζεστά, καῖνε τὰ μαρόνια!**»

Μεγάλη Ἑλλὰς

NOX CONCUBIA (*)

Ἀφιέρωσις πρὸς τὸ «Μαραμένο Γιοῦλι»

Ἔμμορφα ὁ ὕπνος ποὖρχεται στὰ βλέφαρά (μου ἀγάλι!..
Στὰ μαῦρα βύθη τοῦ οὐρανοῦ, ὁ' ἕνα παλιὸ (μανουάλι
λάμπουν τ' ἀστέρια ἀμέτρητα... Μακρυά, 'στὸ κῦμα, σβύνει
ἕνα φωτάκι ἐρημικό... Νύκτα... Δροσιά... (Γαλήνη.
Βαθὺ σκοτάδι δλόγυρα... Ψηλά, τ' ὡραῖο (φεγγάρι
δὲν λάμπει δλόλευκο, ὅπως χθές, μὲ τὴ χλωμή (του χάρι.
Βουβὸ τοῦ φαναριοῦ τὸ φῶς καὶ τοῦ σκοποῦ τὸ βῆμα,
τοῦ καραβιοῦ τὸ λίκνισμα 'στὸ κοιμισμένο (κῦμα.
Στὴν ξεραμένη καλαμιὰ ἡ πυγολαμπίδα (τρίζει...
Γλυκὸ ἀεράκι ἀνάλαφρα 'στὰ φύλλα φτερου- (γίζει...
— Ὤ, ἂς ἔλθῃ ὁ ὕπνος ὁ γλυκός! Νὰ μοῦ χαϊδέψῃ ἀγάλι
τὰ βλέφαρα ἡ φτεροῦγα του... Κ' ἡ σκοτεινή (του ἡ ἀγκάλη
ἂς μὲ σκεπάσῃ ἀθόρυβα... Ὤ, μόνο αὐτὸς (μοῦ δίνει
τῆς μοναξιᾶς τὸ βάλσαμο, τῶν ἄστρων τὴν (γαλήνη...

Τέλλος Ἄγρας

Η ΕΙΚΩΝ

Ὅταν ἤμουν μικρότερη, ἐνθυμοῦμαι ὅτι μίαν ἡμέραν, ἡ θεία μου ἠγόρασε μίαν ὡραίαν εἰκόνα. Εἰς τὴν μίαν ἄκρην ἦτο ζωγραφισμένον ἕνα ἔμμορφο καριτσάκι μὲ ἄνθη, καὶ στὴν ἄλλην ἕνα γελαστὸ ἀγόρι. Μαζευόμαστε λοιπὸν ἐγὼ καὶ αἱ ἀδελφαί μου καὶ τὴν ἐκυττύσαμεν ὅλην τὴν ἡμέραν.
Ἐγώ, ἅμα χαλάσῃ, —ἔλεγεν ἡ μικροτέρα μου ἀδελφή,—θὰ κόψω τὸ κοριτσάκι καὶ θὰ τὸ βάλω μαζὶ μὲ τὶς ζωγραφιές μόυ. —Τὸ κοριτσάκι θὰ τὸ πάρω ἐγώ,σὺ πάρε τὸ ἀγόρι.—Δὲν θὰ τὸ πάρῃς καθόλου σύ, θὰ τὸ πάρω ἐγώ.—Ἐγὼ τὸ πρωτοεῖπα καὶ ἅμα χαλάσῃ, ἐγὼ θὰ τὸ πάρω.
Τὸ τροπάριον αὐτὸ ἐψάλλετο κάθε φορὰ ποῦ ἐβλέπαμεν τὴν εἰκόνα, ἐν' ᾧ ἡ θεία μου ἐξεκαρδίζετο ἀπὸ τὰ γέλια.
— Βρὲ κουτές, μᾶς ἔλεγε· ἀφίστε νὰ χαλάσῃ πρῶτα...
Πέρασεν ἀπὸ τότε πολὺς καιρὸς καὶ ἐμεῖς ἀκόμη ἐνθυμούμεθα τοὺς καυγάδες ποῦ ἐκάναμε γιὰ τὴν εἰκόνα, ἡ ὁποία εὑρίσκετο ἀκόμη κρεμασμένη καὶ ἀμετάβλητη στὴν ἴδια της θέσι. Ποῦ νὰ τὸ ξεύραμε, ὅτι πρῶτα ἀπὸ τὴν εἰκόνα θὰ μετεβαλλόμεθα ἐμεῖς!...

Μανιατοπούλα

(*) ΣΗΜ. Nox concubia εἶνε ἡ ὥρα 9—12, κατὰ τὴν ὑποδιαίρεσιν τῆς Ρωμαϊκῆς νυκτοφυλακῆς. Ἀπὸ τῆς ἑνὸς μ. μ. μέχρι τῆς ἑπομένης ἑνὸς π. μ. ἐμεσολάβουν τέσσαρες τρίωροι φυλακαί: Prima nox, nox concubia, nox media, gallicinium.—Τ. Α.

Η ΕΞΟΧΗ

(Μία σπίθα ἀπ' τὴν ἀγάπη μου γιὰ τὴν χρυσῆ Ἀκτίνα).

Πόσον ὡραῖα περνᾷ ὁ καιρὸς εἰς τὴν ἐξοχή! Προχθὲς ἐπεστρέψαμεν ἀπὸ τὴν θαυμασίαν μας Πύλαρο μὲ τὲς μαγευτικὲς τοποθεσίες της. Ἕνα βλέμμα ἀρκεῖ νὰ ρίψῃ κανεὶς, γιὰ νὰ μαγευθῇ ἀπὸ τὸ κάλλη της. Ὅλα εἶνε τώρα καταπράσινα. Τὰ δύο ὑψηλὰ βουνά της κεῖνται ἀντίκρυ, καὶ μέσα εἰς τὴν πράσινη κοιλάδα τους καὶ εἰς τοὺς πρόποδας των εἶνε κτισμένα τὰ σπίτια τῶν κατοίκων. Ὁ γαλανὸς οὐρανὸς καὶ ἀπὸ μακρυὰ ἡ λαμπυρίζουσα ἀπ' τὴς ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου θάλασσα ἀποτελειώνο·ν αὐτὸ τὸ μαγευτικὸ τοπίον. Φαντάζεται κανεὶς τὶ εὐχάριστα ἐπέρασα. Ἔτρεχα ἐλεύθερα ὅλη τὴν ἡμέρα χωρὶς διόλου νὰ κουράζωμαι, ἢ καθόμουνα κάτω ἀπὸ τὰ πιρνάρια καὶ περνοῦσα τὴν ὥρα μου κεντῶσα ἢ διαβάζουσα τὴν ἀγαπητὴν «Διάπλασιν».
Ἀκόμη ὡραιότερα ἦσον, ὅταν ἦλθε ἡ ἀγαπημένη μου ἐξαδέλφη Χρυσῆ Ἀκτίς, μὲ τὴν ὁποίαν ἐπέρασα μίαν ἡμέραν θαυμασίαν κάτω ἀπὸ τὰ δένδρα τοῦ μικροῦ γειτονικοῦ δάσους, ὅπου συνωμιλήσαμεν, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον διὰ τὴν ἀγαπητὴν μας «Διάπλασιν.»
Δυστυχῶς ἦλθε τὴν παραμονὴ τῆς ἀναχωρήσεώς μου καὶ οὕτω δὲν διήρκεσε πολὺ αὐτὴ ἡ χαρά.
Τὴν ἄλλην ἡμέραν, λυπημένη γιὰ τὴν ἀναχώρησίν μου, ἐχαιρέτησα γιὰ ἕνα χρόνο τὴν ὡραίαν αὐτὴν ἐξοχήν.

Κεφαλλωνιτάκι

ΔΙΑΘΗΚΗ ΜΟΝΟΦΘΑΛΜΟΥ

Εἷς γέρων φυλάργυρος, διὰ νὰ προσελκύσῃ τὴν ἀγάπην τοῦ ὑπηρέτου του, ἔγραψεν εἰς τὴν διαθήκην τὰ ἑξῆς περίπου: «Κληροδοτῶ εἰς τὸν ὑπηρέτην ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος θὰ μοῦ κλείσῃ κατὰ τὸν θάνατόν μου τοὺς ὀφθαλμούς, 2,000 φράγκα εἰσόδημα καὶ τὴν οἰκίαν, εἰς τὴν ὁποίαν θὰ ἀποθάνω».
Ὁ φιλάργυρος μετὰ ἔν ἔτος ἀπέθανε καὶ ὁ ὑπηρέτης ἐζήτησε νὰ τῷ δώσωσιν οἱ κληρονόμοι, ὅσα τοῦ ἀφῆκε διὰ τῆς διαθήκης.
Οἱ κληρονόμοι ἐδέχθησαν καὶ ἀνέγνωσαν τὴν διαθήκην.
Ὅταν δὲ ἔφθασαν εἰς τὰς λέξεις: «ὅστις μοῦ κλείσῃ τοὺς ὀφθαλμούς», ἐφώναξαν μετὰ μεγάλης χαρᾶς:
— Ἡ δωρεὰ εἶνε κατὰ τὸ ἡμισυ ἄκυρος!
— Καὶ διατί, κύριε; ἐρωτᾷ ὁ ὑπηρέτης.
— Φίλε μου, ὁ θεῖος μας ἦτο μονόφθαλμος καὶ δὲν τοῦ ἔκλεισες παρὰ ἕνα μόνον μάτι.

Νεαρὸς Εὐπατρίδης

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Ὁ ἀνόητος ἐρωτᾷ τοὺς ἄλλους περὶ τῆς αἰτίας τοῦ σφάλματός του, ἐν' ᾧ ὁ σοφὸς ἐρωτᾷ ἑαυτόν.

⁂

Ἡ ταπεινοφροσύνη ὁμοιάζει τὸ ἴον, τὸ χαμηλότερον μέν, εὐωδέστερον δὲ τῶν ἀνθέων.

⁂

Ὁ φιλάργυρος εἶνε δένδρον μὴ ἀποφέρον καρπόν.

⁂

Τὰ μεγάλα ἔργα ἐκτελοῦνται οὐχὶ διὰ τῆς ἰσχύος ἀλλὰ διὰ τῆς ἐπιμονῆς.

⁂

Ἡ αἰδὼς πρέπει νὰ ὑπερασπίζεται τὸ κάλλος ὡς ἡ ἄκανθα τὸ ρόδον.

Πέτρος Ριονσαὶ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Μεγάλη καθαριότης.
— Ντκο, γιατὶ τὰ χέρια σου εἶνε ἔτσι λερωμένα;
— Ἄ, φαίνεται ὅτι θὰ λερώθηκαν, ὅταν ἔτριψα τὸ πρόσωπό μου.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Στεναγμοῦ τοῦ Ἀνέμου

***

Ὁ Διδάσκαλος:—Εἰπὲ μου τὰς ὥρας τοῦ ἔτους.
Ὁ Μαθητής:—Ἄνοιξις, θέρος, φθινόπωρον, χειμών.
Ὁ Διδάσκαλος:—Λαμπρά! Καὶ τώρα ποίαν ὥραν ἔχομεν;
Ὁ Μαθητής:—Ἑνδεκα καὶ εἴκοσι.

Ἐστάλη ὑπὸ Δημ. Β. Κόκ...

"ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

Ἀθῆναι, 38 ὁδὸς Εὐριπίδου
τὴν 1ην Σεπτεμβρίου 1915.

ΠΡΩΤΗ Σεπτεμβρίου... Μήπως ἀλλάξατε σπίτι;.. Ὅσοι ἀλλάξατε, μὴν ξεχάσετε νὰ μοῦ στείλετε τὴν νέαν σας διεύθυνσιν, μαζὶ μὲ 25 λεπτὰ διὰ τὴν νέαν ταινίαν ποῦ θὰ σᾶς τυπώσω. Ἄλλως τὸ φύλλον θὰ διευθύνεται εἰς τὸ παλαιὸν σπίτι καὶ θὰ χάνεται.
«Ἓν ἄλλο ζήτημα, τὸ ὁποῖον μὲ ἀπασχολεῖ —μοῦ γράφει ὁ *Ἥρως τοῦ 1913*.—εἶνε καὶ τὸ ἑξῆς: Ποῖος εἶνε ὁ προορισμὸς τῆς ζωῆς;» Τίποτε ὀλιγώτερον! *νιέντε μένο*, ὅπως λέγουν καὶ οἱ Ἰταλοί... Μὰ φίλε μου, ἐδῶ ἔχουν γραφῇ ὁλόκληροι βιβλιοθῆκαι ἀπὸ τοὺς μεγαλυτέρους φιλοσόφους τοῦ κόσμου, χωρὶς νὰ λυθῇ αὐτὸ τὸ πρόβλημα, καὶ θὰ ἠμποροῦσα νὰ τὸ λύσω ἐγὼ εἰς ἕνα παράγραφον Ἀλληγορφίας; Σὰ δύσκολο μοῦ φαίνεται!..
Τέλλε Ἄγρα, ἰδού, διαβιβάζω τὰς εὐχαριστίας σου πρὸς ἐκεῖνον ποῦ σοῦ προσέφερε τὴν φιλοξενίαν του. Δὲν λέγεται ὅμως καθαυτὸ «ἀρρώστεια» αὐτὴ ποῦ ἔχεις... Εἰ; τὰ τελευταῖα φυλλάδια τοῦ ἔτους, ποῦ πρόκειται νὰ τελειώσουν τὰ μυθιστορήματα, δὲν θὰ μοῦ μείνῃ τόπος διὰ τίποτε ἄλλο ἐκτὸς τῆς Σελίδος. Ναί, ὁ στίχος τοῦ προχθεσινοῦ σου ποιήματος εἶνε μεστότερος ἔτσι: *Ξερὰ τὰ φύλλα ἡ μυγδαλιὰ ἔξω ἀπ' τὰ τζάμια στρέφει.*
Τὸ Α τῆς ἀμυγδαλιᾶς δὲν χωρεῖ. (Ξερὰ τὰ φύλλα ἡ ἀμυγδαλιά...) Πρέπει νὰ γίνουν δύο ἀλλεπάλληλοι συνιζήσεις, ποῦ δὲν τὰς σηκώνει τὸ αὐτί.
Τὸ *Κυπριακὸν Πνεῦμα*, μόλις ἐδιάβασεν ὅτι φέτος, ἕνεκα τῶν ἀποκλεισμῶν τοῦ πολέμου, ἐζημιώθην 10,000 δραχμάς, ἀμέσως ἔσπευσε νὰ μοῦ στείλῃ τὴν συνδρομήν του διὰ τὸ 1916. Καὶ ὄχι μόνον αὐτό, ἀλλὰ μοῦ ὑπόσχεται ὅτι θὰ μοῦ στείλῃ ἐντὸς ὀλίγου καὶ τὴν συνδρομήν τοῦ 1917. Νὰ τί φίλους ἔχω ἐγώ!
Ἡ Ἔξοδος τοῦ Μεσολογγίου ἀπαντᾷ εἰς τὴν *Ροδοδάφνην*, ὅτι οὔτε τὴν ἐπέραξεν ἀφοῦ τὴν ἀγαπᾷ τόσον πολύ, οὔτε κομπλιμέντο τῆς ἔκαμεν, ἀφοῦ εἶπε μίαν ἀλήθειαν παγθορολογουμένην, δηλαδὴ ὅτι γράφει ὡραῖα. Μᾶλλον ἐκείνη τῆς ἔκαμε κομπλημέντο, ποῦ τὴν εἶπε ἔξυπνη καὶ φιλομαθῆ.—Καὶ ἐγὼ προλαμβάνω τὴν ἀπάντησιν τῆς *Ροδοδάφνης* καὶ προσθέτω, ὅτι οὔτε αὐτὸ δὲν εἶνε κομπλιμέντο, διότι πράγματι ἡ *Ἔξοδος τοῦ Μεσολογγίου* εἶνε ἔξυπνη καὶ φιλομαθής.
Τὰ ἑξῆς μοῦ γράφει ὁ *Νικηφόρος Εὔζωνος*: «Σοῦ εἶμαι εὐγνώμων διὰ τὴν τερπνὴν καὶ διδακτικὴν ἐνασχόλησιν ποῦ μοῦ δίδες. Ὅλον τὸ καλοκαῖρι, πρὶν γίνω συνδρομητής σου, δὲν εἶχα τί νὰ κάμω καὶ κατήντησα ἕνας ἀχρεῖος καὶ ὑπναρᾶς... πρὸς μεγάλην γκρίνια τῶν οἰκείων μου. Ἀλλ' ἀφότου ἐνεγράφην εἰς σέ, ἤλλαξαν οἱ ὅροι. Πότε σὲ διαβάζω, πότε λύω τὰς Ἀσκήσεις, πότε συνθέτω τοιαῦτας, πότε σοῦ γράφω ἐπιστολήν. Φαντάσου, ὅτι οὔτε τὸ μεσημέρι δὲν ἀναπαύομαι ὀλίγον...» Ἂς εἶνε, τὸ μεσημέρι, καμμίαν ὥραν, πρέπει νἀναπαύσαι. Μηδὲν ἄγαν!
Νὰ μοῦ γράφῃς, *Ρωβύρε*, καὶ νὰ μὴ σὲ μέλῃ. Ποτὲ δὲν θὰ σοῦ πῶ «αὐτὰ εἶνε λόγια τοῦ ἀέρος, ἡ ἀγάπη φαίνεται μόνον ἀπὸ τὰ ἔργα.» Τότε λοιπὸν ἔπρεπε νὰ καταργήσω καὶ τὴν ἀλληλογραφίαν. Διότι καὶ τί ἄλλο μοῦ γράφουν οἱ φίλοι μου παρὰ διὰ τὴν ἀγάπην ποῦ μοῦ ἔχουν; Ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τὸ θέμα εἶνε αὐτό.
Νὰ καὶ τὸ *Μαραμένο Γιοῦλι* ποῦ ἔκαμε νὰ μοῦ γράψῃ τρεῖς μῆνες· καὶ ξέρετε γιατί; ἦταν θυμωμένο μαζί μου, ἐπειδὴ δὲν ἐδημοσιεύθη κανὲν ἀπὸ τὰ ἐγκριθέντα κομμάτια του! Καὶ τί τοῦ πτεῖο ἐγώ, ἂν δὲν τὸν εὐνοῇ ὁ κλῆρος;...—Θὰ 'πῶ εἰς τὸν *Τέλλον Ἄγραν*, ὅτι ἔνας ἀπὸ ἐκείνους ποῦ τὸν ἀγαποῦν πολὺ καὶ ἐπιθυμοῦν νὰ τὸν γνωρίσουν, εἶσαι καὶ σύ.
Πολὺ μ' εὐχαρίστησε ἡ φωτογραφία σου *Ἐβελίνα*. Ἡ ἰδέα σου ὡραία καὶ εὐγενὴς νὰ κάμῃς εἰς τὸ ἰσόγειον τοῦ σπιτιοῦ σου ἕνα σχολεῖον διὰ τὰ πτωχὰ παιδιὰ τῶν προσφύγων καὶ νὰ διδάσκῃς μὲ τἀδέλφιά σου Ἑλληνικά, ἀριθμητικήν, γυμναστικήν, ἐχνογραφίαν κτλ. Ἀλλὰ δὲν μοῦ λέγεις· τὶ θὰ γίνῃ αὐτὸ τὸ σχολεῖον τὸν χειμῶνα, ποῦ θἄχετε τὸ δικό σας; Θὰ εἶνε μόνον διὰ τὰς τελευταίας ἡμέρας τοῦ καλοκαιριοῦ; Δι' αὐτὸ ἴσως ὁ μπαμπᾶς σας τὸ εὑρίσκει περιττόν....
Ἀνθισμένη Ἀμυγδαλιά, δὲν εἰμπορεῖ ἕνας ἄνθρωπος νὰ εὑρεθῇ ἀπὸ τὴν Ὀθησσὸν εἰς τὸ Πήλιον; Καὶ μακρότερ' ἀκόμη. Μόνον ἀπὸ 'δῶ στὸ Φεγγάρι δὲν μπορεῖ νὰ πάῃ.—Πάλιν παράπονα ἐναντίον τοῦ κλήρου; Θὰ σᾶς ποῦν ἀντικληρικοῦς. Τὰ κομμάτια σας λαμβάνονται τακτικά· ἀλλ' ὅσα δὲν ἀναφέρονται εἰς τὰς Ἐγκρίσεις, εἶνε ἀπὸ τὰ μικρὰ ποῦ δὲν ἀναφέρω.
Λύρα τοῦ Ἀρίονος, αὐτὸ τὸ ψευδωνυμον σοῦ ἐδιάλεξα. Χαίρω πολὺ ποῦ παρακινηθεῖσα ἀπὸ τὴν ἀγαπητήν σου θείαν, ἠξιώθης νὰ πραγματοποιήσῃς τὰς σκέψεις σου. Νὰ μοῦ γράφῃς συχνὰ καὶ νὰ λαμβάνῃς μέρος εἰς ὅλους τοὺς Διαγωνισμούς. Ἡ καλή σου θεία, παλαιά μου φίλη, θὰ σὲ ὁδηγῇ.
Ἡ *Νοσταλγία*, ποῦ ἄρχησε νὰ λάβῃ τὸ φύλλον μου, μοῦ γράφει: «Μὲ τί ἀνυπομονησίαν ἐπερμενα νὰ μάθω εἰς τί νέας περιπετείας θὰ ἔπιφτεν ὁ Ραούλ! Καὶ αἱ Ἀθηναϊκαὶ Ἐπιστολαὶ πόσον μοῦ ἔλειπαν εἰς τὸ διάστημα αὐτό! Ἡ Κασσετίνα κινεῖ τὴν περιέργειάν μου εἰς μεγάλον βαθμόν. Τί ὡραῖον μυθιστόρημα! Ἀλλὰ τὴν σελίδα τῆς Ἀλληλογραφίας τὴν διαβάζω πρώτην. Αἰσθάνομαι μεγάλην χαρὰν ὅταν βλέπω ἐκεῖ πόσον οἱ φίλοι σου σὲ ἀγαποῦν καὶ τί καλὰ αἰσθήματα ποῦ ἔχουν. Ναί, ἀγαπητή μου· μοῦ φαίνεται ὅτι οἱ συνδρομηταὶ τῆς Διαπλάσεως σχηματίζουν μίαν μεγάλην οἰκογένειαν, τὴν ὁποίαν σύ, ὡς μητέρα διευθύνεις μὲ στοργή.
Ἕνα Χιωτάκι, ἔλαβα ὑπὸ σημείωσιν νὰ περνῶ καὶ τὰ φύλλα τῶν ἀγοραστῶν εἰς τὸ Ξεσπάθωμα τοῦ Συλλόγου. Ἐξετέλεσα καὶ τὰς ἄλλας σου παραγγελίας. Ἡ ἐπιστολή σου μοῦ ἤρεσε πολύ. Δικαία ἡ παρατήρησίς σου, ὅτι ἡ ὑπεροχὴ τῶν ἀγοριῶν ἢ κοριτσιῶν πρέπει νὰ κριθῇ ὄχι ἀπὸ τὰ δημοσιευόμενα, ἀλλ' ἀπὸ τὰ ἐγκριθέντα τῆς Σελίδος, ἐπειδὴ εἰς τὴν δημοσίευσιν παίζει ρόλον καὶ ἡ τύχη.
Ὡραίας ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα καὶ οἱ ἑξῆς: *Ἐλευθέρα Χίος*. *Ἀστὴρ τῆς Δόξης*, *Σκλαβωμένος Ἕλλην*, *Ναυτάκι τῆς Ἴου* καὶ *Θαλασσοπουλὶ τοῦ Στόλου*. Τοὺς εὐχαριστῶ ὅλους, ἐξετέλεσα τὰς παραγγελίας, ἀλλὰ δὲν ἔχω τόπον νὰ τοὺς ἀπαντήσω ἐκτενῶς.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἐγκρίνονται: «Φίνιόπωρο τοῦ *Θαλασσοπουλιοῦ τοῦ Στόλου*.—«Βάτραχος καὶ βοῦς» τοῦ *Ἀτρομήτου Ἀεροπόρου*.—«Τὸ ὄνειρον τοῦ Γιαννάκη» τοῦ *Ὁμηρικοῦ Ἥρωος*.—«Τὸ τραγοῦδι τῶν Χελιδονιῶν» τῆς *Ἐλπιδοφόρου Κυανολεύκου*.—«Λίγες ὧρες μὲ τάμάξι» τῆς *Φρόουλας*—«Μεσάνυχτα» τῆς *Φωνῆς τῆς Πατρίδος*.—«Τὸ καθῆκον» τοῦ *Δοξασμένου Ἑλληνισμοῦ*.—«Κυριακὴ στὸ χωριὸ» τοῦ *Ἀστέρος τῆς Δόξης*.—«Κοιμᾶται» τοῦ *Σκλαβωμένου Ἕλληνος*.—«Κουδένες» τῆς *Ἄδας*.—«Στροφές» τοῦ *Ρωβύρου*.—«Δι' ἄφορα» τῆς *Ἐνδόξου Γαλλίας*.—«Ἀγῶνες» τοῦ *Κάστρου τῶν Καλαμῶν*.—«Παρασκόβια» τοῦ *Μέλλοντος Ναυάρχου*.—«Σεπτέμβριος» τοῦ *Κύματος τοῦ Βοσπόρου*.—«Ἡ ὡρίμανσις» τοῦ *Ἕνα Χιωτάκι*.—«Στὸ θάνατο ἑνὸς σκύλου» τοῦ *Ἥρωος τοῦ 1913*.—«Χρυσάνθεμα» τοῦ *Τέλλου Ἄγρα*.—Μικρὰ διάφορα, ἱστορικὰ ἀνέκδοτα κτλ. διαφόρων.
Ἀπορρίπτονται: «Μὴ κρίνετε ἐκ τῆς ὄψεως» (σχολαστικὴ γλῶσσα·)—«Καλοκαιρινὰ γεγονότα», «Ἡ ἀναχώρησις τῶν χελιδόνων» (ἄτεχνα.)— «Ὁ Ρήγας καὶ ὁ τραγουδιστής» (τὶ εἶνε αὐτό; ἀντιγραφή; δὲν μπορεῖ νὰ εἶνε δικό σου·)—«Χρόνια εὐττυχισμένα»; «Ὡραία νύκτα», «Ὁ Μπαμπᾶς» (κοινὰ καὶ ἀτελῆ.)

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀναγνεοῦται, ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος φρ. 1. Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀναγνεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1915. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Α' ἀνήκουν εἰς ἀγόρια, καὶ ὅσα ἀπὸ Κ εἰς κορίτσια].
Νέα Ψευδώνυμα: *Λύρα τοῦ Ἀρίονος*, α. (Π. Ζ) *Βουνὸ τῆς Ἰθάκης* α. (Π. Α) *Μελαχροινο Ἀγγελουδάκι*, α. (!!!;;)

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νἀνταλλάξουν: *ἡ Κόρη τοῦ Μοριᾶ* (0) μὲ *Φρόουλαν*,*Φούλαν*, *Ροδοδάφνην*— *Ὁ Θησεύς*(0) μὲ *Μικρὸν Ἀριστοκράτην*, *Ἐλληνόπουλο τοῦ Αἴμου*,*Φάωσα*·—*ὁ Διρκαῖος Κύκνος* (0) μὲ *Γυθειωτάκι*, *Ζακυνθυνάκι*, *Πόδον τοῦ Κωνσταντίνου*, *Θνεῖρα π'* *Ἀλήθευσαν*·—*ἡ Πανελλήνιος Ἕνωσις* (0) μὲ *Κυπριακὴν Εὔκλειαν*, *Τέλλον Ἄγραν*, *Ἀνθισμένην Βαμβαΐαν*·—*ἡ Ὡραία Γαλάτεια* (0) μὲ *Ἀϊδάν*, *Ἀνεμώνην*, *Μικρὴν Ξανθούλαν*, *Μελαχροινούλαν*, *Ἀγριοβιόλετταν*—*ἡ Ἔνδοξος Κυανόλευκος* (0) μὲ *Φούλαν*, *Ἐβελίναν*, *Ἀνθισμένην Βαμβακιάν*, *Ἕνωσιν τῆς Κρήτης*·—*τὸ Διαβολάκι τῶν Ἀθηνῶν* (0) μὲ *Φάωσα*, *Τέλλον Ἄγραν*, *Θηλυκὸν Διάβολον*, *Φούλαν*, *Λορελάι*,—*ἡ Νοσταλγία* (0) μὲ *Αἰγυπτιακὴν Πυραμίδα*, *Ροδοδάφνην*, *Τέλλον Ἄγραν*—*τὸ Περγαλιὸ* (0) μὲ *Κερκυραϊκὸν Διάβολον*, *Νεαρὰν Κρῆσσαν*, *Μελαχροινὸ Διαβολάκι*·—*ὁ Πέτρος Ριονσαὶ* (0) μὲ *Ἀνθισμένην Βαμβακιάν*, *Λορελάι*, *Σκλαβωμένον Ἕλληνα*.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Διαβολάκι τῶν Ἀθηνῶν* (καλῶς νὰ ἔλθῃς· ὄχι, πρὸς τὸ παρὸν ἡ Διάπλασις θὰ μείνῃ ἔτσι·) *Ἔνδοξον Κυανόλευκον* (ἔτσι φαίνεται, ἀπὸ ἐκεῖ θὰ τὸ ἀντέγραψε.... ἦτο τόσο νόστιμον!) *Πανελλήνιον Ἕνωσιν* (ποῦ μοῦ γραφει ἀπὸ τὴν ὑψηλοτέραν κορυφὴν τῆς Κύπρου, ἐν μέσῳ πεύκων καὶ ἄγγλων στρατιωτῶν) *Φοίβην* (νὰ ἴδουμε, ἂν τὸ εὐνοήσῃ ὁ κλῆρος·) *Ἄγγελον τῆς Νίκης* (ἔλαβα εὐχαριστῶ·) *Βουνὸ τῆς Ἰθάκης* (αὐτὸ ἦτο τὸ καλλίτερον ἀπὸ τὰ σχετικά· γράφε μου·) *Ἕνωσιν τῆς Κρήτης* (πολὺ ὡραία ἡ ἐπιστολή σου· διὰ τὸν πόλεμον τί νὰ σοῦ πῶ; Θὰ τελειώσῃ τώρα; Θὰ ἐξακολουθήσῃ ἀκόμη δύο-τρία ἔτη; ποίος ξεύρει!) *Ὁμηρικὸν Ἥρωα* (ἔλαβα, ευχαριστῶ, ἔστειλα·) *Κάστρον Καλαμῶν* (ἔστειλα,

περὶ τοῦ ἀδελφοῦ της ἔγραφεν ὅτι ἔστειλε τετράδιον καὶ δὲν ἔλαβεν ἀκόμη·) *Ἔνδοξον Γαλλίαν* (εὐχαριστῶ διὰ τὸ ξεσπάθωμα· φαίνεται ὅτι εἰς τὸ τετράδιον δὲν εἶχε σημειώσῃ τὸ ψευδώνυμόν της· εἰς τοιαύτην περίπτωσιν βάζω τὸ ὄνομα· *Ναυτάκι τῶν Σπετσῶν* (ὡραῖον τὸ κατόρθωμα τοῦ φίλου μας! ὅσον διὰ τὸ ἄλλο ποῦ μοῦ γράφεις, δὲν πιστεύω ὅτι ἡ μητέρα σου ἐπῆρεν ἀπὸ ἐμὲ αὐτὸ τὸ ἰδίωμα· θὰ τὸ εἶχε φυσικόν...) *Ναυτάκι τῆς Λήμνου* (δὲν ἐνθυμοῦμαι πλέον·) *Ρουμελιωτάκι* (θὰ σοῦ τὰ στείλῃ·) *Φωνὴν τῆς Πατρίδος* (ὡραία ἰδέα· θὰ τὸ γράψω στὸ προσεχές·) *Θέμον Βανιώτην* (μὲ μεγάλην μου εὐχαρίστησιν ἐδιάβασα καὶ τὸ γράμμα σου καὶ τὰ δημοσιεύματά σου· ὡραιότατα!) *Οὔριον Ἄνεμον* (χαίρω ποῦ ἔγεινες καλά· μὴ ξανακάμῃς κατάρησιν λουτρῶν·) *Κῦμα τοῦ Θερμαϊκοῦ* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ·) *Πληγωμένον Ἠπειρώτην* (στεῖλέ το γιὰ τὸ ἰδῶ, δὲν χάνει τίποτε·) *Πολύμητιν Ὀδυσσέα*, *Ἀτρόμητον Ἀεροπόρον* κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *1ην Σεπτεμβρίου*, θὰ ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συνέχεια τοῦ 152ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων Αὐγούστου—Νοεμβρίου.

Αἱ λύσεις γίνονται δεκταὶ μέχρι τῆς 25ης Ὀκτωβρίου. Ἀλλὰ καὶ πέραν τῆς προθεσμίας ταύτης, ἐφ' ὅσον δὲν θὰ ἔχουν ἀκόμη δημοσιευθῇ.

495. Λεξίγριφος

Θεά, Μοῦσα κ' ἕνα γράμμα
Ποῦ συρίζει, ἐν τῷ ἅμα
Αὐτοκράτορα κλεινὸν
Κάμνουν τῶν Βυζαντινῶν.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Πεταχτῆς-Νεραϊδούλας

496. Συλλαβόγριφος

Δυὸ σύμφωνα μόνον
Μὲ νῆσον ἑνόνω,
Καὶ ὅν, ποῦ μὲ ἄνθρωπον
Ὁμοιάζει, δηλώνω.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Οὐρίου Ἀνέμου

497. Μεταγραμματισμός.

Βγάλε κάπα, βάλε μῖ,
Καὶ θὰ ἰδῇς εἰς τὴν στιγμή,
Ἀπὸ κράτος στὴν Ἀσία,
Ἕνα δένδρο μὲ ἀξία.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ὡραίας Γαλατείας

498. Δίζυγον.

* * * * * * *
* *
* * * * * * *
* *
* *
* *
* *
* *
* *

Νάντικατασταθοῦν οἱ ἀστερίσκοι διὰ γραμμάτων οὕτως, ὥστε νὰ ναγιγνώσκωνται: ὁριζοντίως ἄνω, βασιλεὺς τῆς Μακεδονίας· κάτω ἀθηναῖος συγγραφεὺς καὶ στρατηγός· καθέτως δέ, κατὰ σειρὰν ἐξ ἀριστερῶν: Κράτος τῆς Εὐρώπης, ἀριθμητικὸν ἀφῃρημένον, ἀστερισμὸς καὶ ὄρος νήσου ἑλληνικῆς ἡ πόλις.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Ναυτάκι τῆς Λήμνου

499. Συλλαβικὸς Ρόμβος

* =Φωνῆεν.
* * * =Βαθμός.
* * * * * =Ἥρως Μεσσήνιος.
* * * =Ποταμὸς τῆς Εὐρώπης.
* =Συλλαβή.

Κάθε ἀστερίσκος ἀντιπροσωπεύει συλλαβήν. Καὶ καθέτως τὰ ἴδια.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ρεύματος τοῦ Ἑλληνσπόντου.

500. Ἀριθμητικὴ διὰ Λέξεων.

Κυρηναῖος φιλόσοφος—Συνώνυμον τῆς Δημοτιογραφίας=Ἀρχαῖος Θεὸς+(Δικαίωμα δανείου—μικρὰ νῆσος=) Ἄρθρον+(ἐπίθετον—νῆσος=) Συνώνυμον τοῦ λαοῦ.

Ἄθροισμα ὑπολοίπων: Βασιλεὺς τῆς Μεσσηνίας.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ναυτοπούλας

501. Μαγικὴ Εἰκὼν ἄνευ εἰκόνος

—Αιλή, Κώστα, Νῖκο! τρέξετε γιατὶ θὰ σᾶς φάῃ!
— Ποιός;
— Τὸν κουρὸ κάνετε;

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Αὐτονόμου Ἠπείρου

502. Ἀκροστιχὶς μετὰ Ποικίλης Ἀκροστιχίδος.

Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν κατὰ σειρὰν κοινὸν σαλατικόν· τὸ δὲ πρῶτον τῆς πρώτης, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης καὶ οὕτω καθεξῆς, βασιλέα τῆς Λυδίας: 1, Βαλκανικὴ πρωτεύουσα. 2, Ποταμὸς τῆς Ἑλλάδος. 3, Ἀρχαῖος Θεός. 4, Στρατηγὸς Καρχηδόνιος. 5, Κομμάτι ἄχρηστον ἢ παλαιόν, 6, Πόλις τῆς ἀσιατικῆς τουρκίας. 7, Μέταλλον.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἐλπιδοφόρου Κυανολεύκου

503. Φωνηεντόλιπον.

μκρ - ** - λμν - τ - τ - λθντ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δοξαμένου Λαβάρου

504. Γρῖφος.

πῦρ
πῦρ πῦρ — εἰς — εἰς
οτ — *1* — *θαθερ*
πῦρ πῦρ — εἰς — εἰς
πῦρ — εἰς

Ἐστάλη ὑπὸ Βασιλείου Γ. Πουλοπούλου

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματ. Ἀσκήσεων τῶν φύλλων 39 καὶ 31

364—365. 1. Τὸ τυφλόν. 2. Ὅποιος πέφτει ἀπὸ τὸ τραπέζι, διότι πέφτει γρηγορώτερα. —366. Ἐξεινος (εὖ, ξυνός.)—367. Ποῦς, ους. —368. Σέρβια - Σερβία.

369. Σ Δ Α
Ι Ο Σ
Κ Υ Σ
Α Κ Ρ Ι Τ Α Σ
Φ Ν Ν
Μ Α Ο
Α Σ Σ

370. Καλαμάρι (ΚΑΛΑ, ΜΑΡΙ-κα...)—371. ΧΡΟΝΟΥ ΦΕΙΔΟΥ (Χειμών, Ρωμαλέος, Ὅρος, Νύξ, Ὁλόκληρος, Ὑψηλός, Φίλος, Ἑπτός, Ἰσχυνός, Δύσις, Ὀπίσω, Ὕπνος.)—372. Αἱ δεύτεραι σκέψεις σοφώτεραι.—373. *Στέλλετε τὴν συνδρομήν σας διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς* (Στ ἔλ. ἔτ - ἔτη - ν σὺν - δρόμοι - ν σ ἄς διὰ τᾶ χῖ - δρόμοι - κὶς ἐπί τᾶ - Γῆς.)

374, Εἰσῆλθεν εἰς τὸ ἑνδέκατον.—375. (Ἀκυροῦται ὡς δημοσιευθὲν λανθασμένον.)—376. Ὀβίδιος - ὁ ἴδιος—377.—Κὰρ - κρᾶ.

377. (δὶς) ΠΑΔΟΣ.
ΑΙΑΣ
ΔΑΣ
ΟΣ
Σ

378 - 382. Διὰ τοῦ Ν: *Γέλων, δῶρον, ἴον, νῆμα, πόνος.*—383. ΑΥΓΕΡΙΝΟΣ (υαινα, γεράνος, Εὐγενία, Ρίγα, Ἰούνιος, νέος, ὄναγρος, Σῦρος.)—384. ΧΕΛΙΔΩΝ - ΜΙΛΑΝΟΝ (ΧαΜαιλέων, Ἐλίκων, ΛίΛλη, ΙθΑχη, ΔαΝία, ΞΟξος, ΝΙΝος.)—385. Οὐκ ἐᾷ με καθεύδειν τὸ τοῦ Μιλτιάδου τρόπαιον.—386. *Ὑπόμενε τὰ τῆς τύχης* (ὑπό μ' ἐν ε τᾶ - τ' εἰς τί - χ' εἰς.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ΙΕ—40]

Ἀνταλλάσσω πανταχόθεν κάρτ ποστάλ, ἀπαντῶν ταχέως. Διεύθυνσις: κ. Σπύρον Λ. Μάμον, Poste-restante, Ἀθήνας.

[ΙΕ—41]

Νέα διεύθυνσις τοῦ Συλλόγου «**ΠΑΤΡΙΣ**»! Δημήτριον Λαζαρίδην (Νικηφόρον Εὐζώνων), Λεωφόρος Χαριλάου Τρικούπη 12, Πειραιᾶ.

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ

ὅσων αἱ λύσεις, ἀδιακρίτως φυλλαδίου, ἐλήφθησαν ἀπὸ 26 Αὐγ.—1 Σεπτ.

ΑΘΗΝΩΝ: Εἰρήνη Χαλικοπούλου, Κωνστ. Πιαλόγλου, Μαρία Ν. Ρακιντζῆ, Ἄγης. Ἀθ. Βραχιώτης. Γεωργία Α. Βραχιώτου, Ἰφ. Ν. Κοκκίδης, Α. Ν. Δρακωτός, Κ. Θ. Παπαθεοφίλου, Παν. Ὄρρος, Ἰω. Πελεκάνος, Π. Καραλίβανος, Ματωμένο Ἡλιοβασίλεμα, Παν. Α. Σχίζας, Ἰω. Δ. Μάρκου, Γ. Κ. Σουρραπᾶς, Βασ. Κλήρης, Ρωβῦρος, Παν. Κατσούλης, Βιντωρία Γ. Γαϊτάνου, Ἐμ. Θ. Κασσαβέτης, Εὐφροσύνη Γαϊτάνου, Κατίνα Γ. Μπαρκούρη, Α. Χ. Σφινάρωφ. Πόθος τοῦ Κωνσταντίνου, Ἀνίτσα Θ. Παπαθεοφίλου, Κ. Θ. Γκομνώφ, Ἄγης. Κ. Καζάζης, Γρ. Ν. Κωνσταντινίδης, Χρυσούλα Θ. Στασινοπούλου, Κ. Π. Μπάρδης, Ν. Γρύλλος.

ΑΝΔΡΟΥ: Μ. Ε. Δελαγραμάτικας.
ΑΡΓΟΥΣ: Ἀθ. Α. Μαραγκός.
ΒΟΛΟΥ: Γ. Ι. Ἡλίας, Γ. Λαμπρόπουλος.
ΔΙΜΗΝΙΟΥ: Σπ. Σ. Κοίλιας.
ΖΑΚΥΝΘΟΥ: Θεοχ. Δ. Ξανθός.
ΙΣΤΙΑΙΑΣ: Παν. Σ. Καραντζῆς.
ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ: Γ. Βαρβαρέτος, Γ. Δῆμος.
ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Σοφὸς τοῦ Μέλλοντος, Μαρία Κ. Καμβύσα, Μαρίκα Κροαζιέ.
ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΣ: Δ.Α. Καραούλάνης, Αγγελικὴ Π. Ἰακωβάτου, Γερ. Γ. Λιβιεράτος, Νικ. Δ. Καλός
ΠΑΛΑΙΟΥ ΦΑΛΗΡΟΥ: Ἐθνικὸν Ὄνειρον Στάθης Σπ. Δάσιος, Λίτσα Σπ. Δασίου, Σοφία Σπ. Δασίου, Λέλα Μόσχου.
ΠΑΤΡΩΝ: Σπ. Λ. Μάμος, Κούλης Ἀναστασόπουλος, Μίμης Ἀναστασόπουλος, Π. Σ. Καράμαλης, Γιάγκος Π. Νικολόπουλος, Διαβολάκι τῶν Ἀθηνῶν.
ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Ἀχιλ. Ἰω. Λεωντακιανάκος, Δημ. Π. Μασραγιώργος, Δημ. Σ. Ἀβδελόπουλος, Ναπ. Ἡλιάδης, Ἰω. Μιχαλάκος.
ΣΑΛΑΜΙΝΟΣ: Μηνᾶς Γαληνός, Εὐάγ. Ι. Παπανικολάου.
ΣΠΑΡΤΗΣ: Γεωρ. Χρ. Λεώπουλος.
ΣΠΕΤΣΩΝ: Ἐλευθ. Ν. Γεωργακόπουλος.
ΣΥΡΟΥ· Ἄγγελ. Σ. Σίδερη, Βιολ. Ἀλαμάνου.
ΤΗΝΟΥ· Νίκος Παπαφράγκος.
ΤΡΙΚΚΑΛΩΝ: Θησεύς.
ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ: Δημ. Δ. Μεταξᾶς, Ἔνδαλμα τῆς Τριπόλεως, Μελαχροινὸ Διαβολάκι, Βαλανηδοφάγος Ἀρκάς, Μελαχροινὸ Ἀγγελουδάκι, Ἀκατανίκητος Ἑλλήσποντος.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Ὅλων τῶν ἀνωτέρω τὰ ὀνόματα ἐτέθησαν εἰς τὴν κληρωτίδα καὶ ἐκληρώθησαν οἱ ἑξῆς τρεῖς: ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΟΡΡΟΣ ἐν Ἀθήναις, ΜΑΡΙΚΑ ΚΡΟΑΖΙΕ ἐν Κερκύρᾳ, ΑΓΓΕΛΙΚΗ Π. ΙΑΚΩΒΑΤΟΥ ἐν Κεφαλληνίᾳ οἱ ὁποῖοι ἐνεγράφησαν διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ 1 Ὀκτωβρίου.

ΤΟΜΟΙ
ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879-1893)

Τόμοι 9 (οἱ ἑξῆς: ***5, 7, 15, 17, 18, 19, 20, 21, 23***) πρὸς φρ. 1 ἕκαστος καὶ ταχυδρομικὸς φρ. 1.10, διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ 1,30 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τόμοι 10 οἱ ἑξῆς: ***1, 4, 8, 9, 11, 12, 14, 16, 22, 24)*** πρὸς φρ. 2,50 ἕκαστος.

(Οἱ Τόμοι τῆς Α' Περιόδου 2ος, 3ος, 6ος, 10ος, 13ος ἐξηντλήθησαν.)

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1894-1914)

Τόμοι 5: τῶν ἐτῶν 1894, 1895, 1896, 1897, 1898, ὧν ἕκαστος τιμᾶται: Ἄδετος φρ. 3—Χρυσόδ. φρ. 6. Διὰ τὰς ἐπαρχ. ἄδετος 3,50, χρυσ. 6,50 Διὰ τὸ ἐξωτερ. » 4,— » 7.—

Τόμοι 7: τῶν ἐτῶν 1899, 1900, 1901, 1902, 1903, 1904 καὶ 1905, ὧν ἕκαστος τιμᾶται ἐλεύθερος ταχ. τελῶν: Ἄδετος φρ. *7*—Χρυσόδετος φρ. *10.*

Τόμοι 9: τῶν ἐτῶν 1906 ἕως 1914, ὧν ἕκαστος τιμᾶται:

Ἄδετος φρ. *8*—Χρυσόδετος φρ. *10.*

Τύποις ΑΔΕΛΦΩΝ ΜΠΛΑΖΟΥΔΑΚΗ—Εὐριπίδου, 3 Ἀθῆναι.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ		Ἐξωτερικοῦ	
Ἐτησία	δρ. 8.—	Ἐτησία	φρ. 10.—
Ἑξάμηνος	» 4,50	Ἑξάμηνος	» 5,50
Τρίμηνος	» 2,50	Τρίμηνος	» 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων Ἐσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. λ. 15
Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 22ος — *Ἐν Ἀθήναις, 12 Σεπτεμβρίου 1915* — *Ἔτος 37ον.—Ἀριθ. 41*

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΜΕΤΑΝΑΣΤΗΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'. (Συνέχεια)

Τὴν κραυγὴν αὐτὴν ἐξέβαλλεν ὁ Ραούλ, διότι ὁ ἄνεμος εἶχεν ἀποσπάσῃ ἀπὸ τὰ χέρια του τὴν ζώνην, ἡ ὁποία ἔφευγε συστρεφομένη σὰν φεῖδι. Ὁ μικρὸς ἐσηκώθη εὐθὺς κ' ἔτρεξε σὰν τρελλός, διὰ νὰ πιάσῃ τὸ πετσὶ ἐκεῖνο, ποῦ ἄξιζεν ὁλόκληρον ἑκατομμύριον.

Ἀλλ' ὁ ἀγὼν ἐναντίον τοῦ παμπέρου δὲν ἦτο εὔκολος. Ὅταν ὁ ἄνεμος αὐτὸς ἁρπάζῃ κάτι τι, δὲν τὸ ἀποδίδει. Ὑπὸ τὴν ἰσχυρὰν καὶ ἀκανόνιστον πνοήν του, ἡ ζώνη πότε ἐκυλίετο ἐπὶ τοῦ ἐδάφους καὶ πότε ἐπετοῦσεν εἰς τὸν ἀέρα. Εἰς μάτην ὁ Ραοὺλ ἐξηντλεῖτο τρέχων κατόπιν της. Μόλις τὴν ἔφθανε, καὶ ὁ ἄνεμος τοῦ τὴν ἔπαιρνε πάλιν καὶ τὴν ἐσφενδόνιζε μακράν.

«Ὁ γύψ κατέπεσεν ὡς πέτρα...» (Σελ. 326, στ. α'.)

«Ἡ Ζοζέφα εἶχε περάσῃ τὸν κορμόν της ἀνάμεσ' ἀπὸ δύο σύρματα...» (Σελ. 326, στ. γ'.)

Νέον κυνηγὶ καὶ νέα ἀποτυχία...

Ἐπιτέλους ἕνα φύσημα ἰσχυρότερον ἀπὸ ὅλα τἄλλα, ἥρπασε τὴν ζώνην, τὴν ἀνύψωσε τρία-τέσσαρα μέτρα ὑπεράνω τοῦ ἐδάφους καὶ τὴν ἀπεμάκρυνε τόσον πολύ, ὥστε τὰ μάτια τοῦ Ραούλ, τυφλωμένα καὶ ἀπὸ τὴν σκόνην, δὲν τὴν διέκριναν πλέον.

Εὐτυχῶς, τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ἡ θύελλα ἐφάνη ὡς νὰ ἐκόπασεν. Ὁ Ραοὺλ ἠθέλησε νὰ κυνηγήσῃ ἀκόμη τὴν περιουσίαν του, ἀλλὰ τότε ἕνα μεγάλο ἁρπακτικὸν πουλί, ἕνας γύψ, ἀπὸ τοὺς πολυαρίθμους τῆς πάμπας ποῦ τρέφονται μὲ θνησιμαῖα, ἰδὼν τὴν ζώνην καὶ ἐκλαβὼν αὐτὴν βεβαίως ὡς φεῖδι, ἔπεσεν ἐπάνω της, τὴν ἅρπαξε μὲ τὰ νύχια του καὶ ἐπέταξεν ὑψηλά. Ὁ δυστυχὴς Ραούλ, ἀπὸ τὴν λύπην του, ἔπεσε κάτω σχεδὸν ἀναίσθητος.

Μία καλὴ τουφεκιά.

Κρότος καλπασμοῦ τὸν ἀπέσπασεν ἀπὸ τὴν νάρκην του καὶ τὸν ἔκαμε νὰ σηκώσῃ τὸ κεφάλι. Εἶδε τότε τέσσαρας ἵππεῖς, ποῦ ἐπερνοῦσαν δίπλα του μὲ μεγάλην ταχύτητα.

Ἤτο παραίτησις; Ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς ἱππεῖς αὐτοὺς τῷ ἐφάνη ὅτι ἦτο ἡ μὶς Μπρίδζ. Τὴν ἐφώναξε:

— Μὶς Μπρίδζ! Μὶς Μπρίδζ!..

Ἡ νεᾶνις,—διότι αὐτὴ ἦτο, συνοδευομένη ὑπὸ τοῦ Σὲρ Ράλφ καὶ τῶν ἀπαραιτήτων Ζὸ καὶ Λὸ,—ἀνεγνώρισε τὸν Ραοὺλ κ' ἐσταμάτησεν ἀμέσως.

Χωρὶς νὰ χάσῃ στιγμήν, ὁ μικρὸς τῆς ἔδειξε μὲ τὸν δακτυλον τὸν γύπα, ὁ ὁποῖος διέγραφε κύκλους ἐπάνω ἀπὸ τὰ κεφάλια των, κρατῶν, εἰς τὸ ράμφος του τώρα, τὴν ζώνην.

— Σκοτῶστέ τον, μὶς Μπρίδζ, τὴν ἱκέτευσε· σκοτῶστέ τον, σᾶς παρακαλῶ!

Χωρὶς νὰ ζητήσῃ καμμίαν ἐξήγησιν, μὲ τὴν ταχύτητα καὶ τὴν ἀσφάλειαν ἐκείνην ποῦ τὴν ἐχαρακτήριζαν, ἡ Ἀμεριχανὶς ἐπώμισε τὴν καραμπίνα της κ' ἐσκόπευσεν ὑψηλά...

Ὀλίγα δευτερόλεπτα ἐφάνησαν εἰς τὸν Ραοὺλ ὡς αἰῶνες... Ἔπειτα ἠκούσθη ἕνας κρότος ξηρός, τὸν ὁποῖον ἠκολούθησαν ἀμέσως δύο ἄλλοι.

Μία κραυγὴ χαρᾶς, καταπλήξεως, εὐγνωμοσύνης, ἐξέφυγεν ἀπὸ τὰ χείλη τοῦ Ραούλ. Εἶχεν ἰδῇ τὸν γῦπα πληγωμένον ἀπὸ μίαν σφαῖραν τῆς ἀπαραμίλλου κυνηγέτιδος, νὰ κινῇ μόνον τὸ